

5.ศีลมหาสนิทนอกจากจะเป็นเครื่องหมายของความเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว ยังเป็นเครื่องมือบันดาลความเป็นหนึ่งเดียวนั้นด้วย หมายความว่า เมื่อเราไปรับศีลมหาสนิทด้วยใจศรัทธาบ่อย ๆ ศีลนี้จะช่วยให้เรามีจิตใจรักใคร่คนอื่น ๆ ถ้าวาคนอื่น ๆ เป็นพี่น้องของเรามากขึ้น ศีลมหาสนิทจึงเป็น พลังแห่งความสามัคคี เป็นศูนย์รวมจิตใจคริสตชนทั้งหลายให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก. จุดเนื้อหาลงในสมุด

1.เมื่อรับศีลล้างบาปเราเป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกันของพระเจ้า และสิ่งใดที่ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน

ตอบ ศีลมหาสนิท ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน

2.เพราะเหตุใดจึงกล่าวว่า เมื่อเรารับศีลมหาสนิท เราต้องรักใคร่สามัคคีและปรองดองกัน

ตอบ เพราะเรารับบัพติศมาเดียวกัน

3.เงื่อนไขที่สำคัญก่อนเข้ารับศีลมหาสนิทคือเรื่องใด

ตอบ เงื่อนไขที่สำคัญก่อนเข้ารับศีลมหาสนิท คือต้องไปรับศีลอภัยบาปก่อนทุกครั้ง ที่เราทำบาปหนัก

4.เราควรรับศีลมหาสนิทอย่างไร

ตอบ เราควรรับศีลมหาสนิทโดยมีจิตใจรักใคร่ผู้อื่น สละทิ้งความโกรธเกลียด และเป็นศัตรูกัน

ข. กิจกรรม

ระบายสีใบงานเรื่อง “ผลของการรับศีลมหาสนิท ” ก่อนทำกิจกรรมคุณครูให้เด็ก ๆ อ่านพร้อมกัน และควรรย้าให้เด็กจดจำผลของการรับศีลมหาสนิทให้ได้

กิจกรรมบทที่ 24 ผลของการรับศีลมหาสนิท

ชื่อ.....นามสกุล.....ชื่อเล่น.....ศีล.....ห้อง....

คำสั่ง ให้นักเรียนระบายสีคำด้านล่างนี้และตกแต่งให้สวยงาม

ผลของการรับศีลมหาสนิท

ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียว

กับพระเยซูเจ้า

และเพื่อนพี่น้อง

ในพระศาสนจักร

บทที่ 25

พระศาสนจักรคือพระกายของพระคริสตเจ้า

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งในพระศาสนจักรซึ่งเป็นพระกายของพระคริสตเจ้า
2. เพื่อให้ผู้เรียนใช้พระพรที่ได้รับจากพระเจ้าช่วยเหลือพระศาสนจักรตามความสามารถ

อุปกรณ์

1. กระดาษ A4 ตัดแบ่งครึ่ง(เตรียมไว้สำหรับทำกิจกรรม 2 รอบ)
2. กระดาษชาร์ท วาดภาพพระเยซู(ทำไว้ 2 รอบ)
3. สีไม้หรือสีเมจิก/กรรไกร
4. สก็อตเทป

ขั้นที่ 1 กิจกรรม (ใช้เวลา 7-10 นาที)

1. แจกกระดาษ A4 ให้เด็ก ๆ คนละครึ่งแผ่น/สีไม้หรือสีเมจิก 2 คนต่อ 1 กล่อง
2. ให้เด็ก ๆ เขียนหรือวาดสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นตัวตนนักเรียน เช่น คนที่ชอบเตะฟุตบอล ก็อาจวาดรูปฟุตบอล บางคนอาจชอบดอกไม้ ต้นไม้ ดวงดาว ฯลฯ ก็ให้วาดออกมาเป็นรูปภาพ และตกแต่งให้สวยงาม
3. เมื่อเด็ก ๆ ทำสัญลักษณ์ของตนเองเสร็จแล้ว ให้นำไปติดที่กระดาษชาร์ทภาพพระเยซูเจ้าที่ติดไว้บนกระดาน โดยให้เด็ก ๆ เลือกติดตามส่วนต่าง ๆ ของภาพได้เลย ใครอยากเป็นมือก็ติดตรงมือ ใครอยากเป็นหัวใจก็ติดตรงหัวใจ ใครอยากเป็นตา เป็นจมูก เป็นปาก ก็นำไปติดตรงส่วนนั้น

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ครูถามเด็ก โดยสุ่มถามตามสัญลักษณ์ที่ติดบนภาพพระเยซูสัก 4-5 ภาพ

- สัญลักษณ์นี้เป็นของใคร
- ทำไมหนูถึงวาดสัญลักษณ์นี้แทนตัวหนู
- ทำไมจึงเลือกติดลงบนส่วนนี้ของภาพ

(หรือขออาสาสมัครจากเด็ก ๆ ใครต้องการมานำเสนอสัญลักษณ์ของตนเอง)

สรุป เราแต่ละคนเป็นส่วนต่าง ๆ ในพระกายของพระเยซูเจ้า ดังนั้นเราจึงเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักร เพราะพระศาสนจักรคือพระกายของพระเยซู

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. ศีลมหาสนิท ทำให้เราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้า และมีใช่เพียงแต่เราเท่านั้นที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้า ยังเป็นหนึ่งเดียวกับเพื่อนพี่น้องอื่น ๆ อีกด้วย พระเยซูเจ้าทรงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ทางศีลมหาสนิท ตามที่พระวรสารโดยนักบุญยอห์น ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา ก็ดำรงอยู่ในเรา และเราก็ดำรงอยู่ในเขา” (ยน 6:56)

2. ก่อนอื่นเรามาทบทวนกันสักนิดว่า เราได้เข้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งในพระกายทิพย์ของพระเยซูเจ้าโดยทางศีลล้างบาป และจากศีลล้างบาปนี้เองที่ทำให้เรากลายเป็นสมาชิกของพระศาสนจักร และรวมเป็นหนึ่งเดียวกับประชากรของพระเจ้าคนอื่น ๆ ในพระกายทิพย์ของพระเยซูคริสตเจ้า (CCC 1267-1270) เราจะมาคุยกันว่า ทำไมเราจึงเรียกพระศาสนจักรและสมาชิกทุกคนของพระศาสนจักรว่าเป็นพระกายของพระคริสตเจ้า “มีปังก้อนเดียว แม้ว่าจะมีหลายคนเราก็เป็นกายเดียวกัน เพราะเราทุกคนมีส่วนร่วมกินปังก้อนเดียวกัน” (1 คร 10:17) นักบุญเปาโลได้สอนเราว่า เราผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกันโดยอาศัยศีลมหาสนิท การที่เราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้านี้ ช่วยหล่อเลี้ยงจิตใจของเรา ทั้งตัวเราแต่ละคนและกับบุคคลอื่น ๆ ด้วย

3. ให้เราเปิดพระคัมภีร์ 1คร 12:12-30 การเปรียบเทียบกับร่างกาย(ให้นักเรียนได้อ่านและศึกษาไปพร้อม ๆ กันทีละข้ออย่างช้า ๆ) นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า พระศาสนจักรเหมือนกับร่างกายมนุษย์ โดยมีพระคริสตเจ้าทรงเป็นศีรษะ และเราแต่ละคนในฐานะที่เราเป็นพระกาย บรรดาผู้ซึ่งรับศีลมหาสนิทนั้น รวมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระคริสตเจ้าอย่างใกล้ชิด โดยอาศัยการรับศีลมหาสนิท พระคริสตเจ้าทรงรวมเขาเหล่านั้นกับผู้มีความเชื่อที่ปวงให้เป็นกายเดียวคือพระศาสนจักร การรับศีลมหาสนิทที่ฟื้นฟู ทำให้เข้มแข็ง ทำให้การเข้าสังกัดกับพระศาสนจักรลึกซึ้ง ซึ่งทำให้เป็นจริงขึ้นแล้วโดยทางศีลล้างบาป ในศีลล้างบาปนั้นเรารวมเข้าเป็นกายเดียวกัน (เทียบ 1 คร 12:13) ศีลมหาสนิททำให้การเรียกนี้เป็นจริง กล่าวคือ “ด้วยถวายพระพรซึ่งเราใช้ขอบพระคุณพระเจ้านั้น มิได้ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสตเจ้าหรือ? และปังก้อนเดียวมิได้ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสตเจ้าหรือ? เพราะมีปังก้อนเดียว พวกเราแม้ว่าจะมีหลายคนก็เป็นกายเดียวกัน เราทุกคนมีส่วนร่วมรับประทานปังก้อนเดียวกัน” (1คร 10:16-17) (CCC 1396)

4. ในฐานะที่เราเป็นพระกายของพระคริสตเจ้า เราได้รับเรียกให้สืบทอดงานของพระเยซูเจ้าในโลกนี้ด้วยเป็นพันธกิจแรกเริ่มที่เราได้รับจากศีลล้างบาป โดยอาศัยศีลล้างบาป เรารวมเข้ากับพระศาสนจักร ทำให้คริสตชนมีความสามารถและมีภาระหน้าที่ที่จะรับใช้พระเจ้า โดยอาศัยการมีส่วนร่วมที่มีชีวิตชีวาในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักร และ “ใช้สงฆภาพ” แห่งศีลล้างบาป “ด้วยการครองชีพอย่างศักดิ์สิทธิ์ เป็นพยานยืนยันถึงความรัก... ด้วยการออกแรงทำกิจกรรมแสดงเมตตาจิต” (เทียบ พระศาสนจักร ข้อ 10) (CCC 1273)

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงสมุด

1. เราได้เข้ามาเป็นสมาชิกของพระศาสนจักร และเป็นพระกายทิพย์ของพระเยซูคริสตเจ้าโดยทางไหน

ตอบ ศีลล้างบาป

2. นักบุญเปาโลได้สอนเราในบทจดหมายของท่าน ว่าเราผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยสิ่งใด

ตอบ ทางศีลมหาสนิท

3. เราแต่ละคนเป็นอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย โดยมีใครเป็นศีรษะ

ตอบ มีพระเยซูคริสตเจ้าเป็นศีรษะ

4. เพราะเหตุใดจึงกล่าวว่า “พวกเราแม้ว่าจะมีหลายคนก็เป็นกายเดียวกัน” (1คร 10:16-17)

ตอบ เพราะเรากินบิ๊งก้อนเดียวกัน

5. พันธกิจแรกเริ่มที่เราได้รับจากศีลล้างบาปคืออะไร

ตอบ ได้รับเรียกให้สืบทอดงานของพระเยซูเจ้า มีภาระหน้าที่ที่จะรับใช้พระเจ้า มีส่วนร่วมในพิธีกรรมต่าง ๆ อย่างมีชีวิตชีวา เป็นพยานยืนยันถึงความรัก ด้วยการออกแรงทำกิจกรรมแสดงเมตตาจิต

ข. กิจกรรม

เพลง “ดวงตาน้อย ๆ นี้” อัลบั้ม ทำด้วยความรัก

ดวงตาน้อย ๆ นี้ จ้องมองพระองค์	หูน้อย ๆ นี้ ใช้ฟังวาจาพระองค์
แขนเล็ก ๆ นี้ ใช้ทำงานทุกๆ วัน	ขาเล็ก ๆ นี้ ใช้เดินตามทางพระองค์
ลิ้นน้อย ๆ นี้ มีไว้พูดความจริง	ใจน้อย ๆ นี้ มีไว้เพื่อรักพระองค์
สิ่งน้อย ๆ นี้ ขอมอบถวายพระองค์	โปรดให้จริงใจซื่อสัตย์และรักพระองค์

1. คุณครูเขียนเนื้อเพลงขึ้นกระดานหรือเขียนในกระดาดชาร์ทก็ได้

(ถ้าสามารถให้เด็กจดเนื้อเพลงได้ก็จะเป็นการดีเพื่อใช้ในวจนพิธีกรรม “พระกายทิพย์”)

2. เปิดเพลงให้เด็กฟังสัก 2 รอบ เพื่อให้เด็กคุ้นกับทำนองเพลง จากนั้นสอนให้เด็กร้องตามที่สะท้อนจบเพลง และร้องทั้งเพลงอีก 2 – 3 รอบ จนร้องได้ถูกต้องจังหวะและทำนอง

จากนั้นให้บันทึกข้อความเหล่านี้ลงสมุด

“วันนี้ พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับฟื้นคืนพระชนม์ชีพ

ประทับอยู่ที่ท่ามกลางเราและพระองค์ยังคงต้องการเราแต่ละคน

พระองค์ทรงต้องการ “ดวงตา” ของท่าน เพื่อที่จะ “มองดู” ต่อไป

พระองค์ทรงต้องการ “มือ” ของท่าน เพื่อ “ทำงาน” ต่อไป

พระองค์ทรงต้องการ “ดวงใจ” ของท่าน เพื่อที่จะ “รัก” ต่อไป

และพระองค์ทรงต้องการตัว “ท่านทั้งครบ” เพื่อ “เสริมสร้างพระกาย” ของพระองค์ต่อไป

ซึ่งก็คือ พระศาสนจักรนั่นเอง

วจนพิธีกรรม “พระกายทิพย์”

- อุปกรณ์
- 1.กระดาษ A4 ที่ตัดครึ่งเตรียมไว้แล้ว / สก๊อตเทป
 - 2.กระดาษชาร์ทวาดรูปพระเยซู
 - 3.พระคัมภีร์พร้อมที่วางพระคัมภีร์ (เปิด 1คร 12:12-30ไว้)
 - 4.ผ้าขาว(ถ้ามีหรือสามารถหาได้ง่าย /เทียน 1 คู่ หรือ 1 แท่ง/ไฟเช็ก

- 1.ติดกระดาษชาร์ทภาพพระเยซูเจ้าไว้บนกระดาน
- 2.แจกกระดาษA4ให้เด็ก ๆ คนละครึ่งแผ่น/สีไม้หรือสีเมจิก 2คนต่อ 1กล่อง
- 3.พยายามให้เด็กเขียนให้ได้มากที่สุดในการทำงาน สอนเด็ก ๆ ว่าขณะนี้เรากำลังอยู่ในบรรยากาศแห่งการภาวนา ดังนั้นเราต้องตั้งใจทำอย่างดีเพราะพระเยซูเจ้ากำลังเฝ้ามองเราอยู่

เด็ก ๆ ได้เรียนรู้มาแล้วว่า เรา ได้รับหน้าที่ในการรับใช้พระเจ้าและเป็นพยานยืนยันถึงความรักของพระองค์ ให้เด็ก ๆ เขียนข้อตั้งใจในการรับศีลมหาสนิทครั้งแรก และให้เราดูสิว่า เราจะสืบทอดงานของพระเยซูเจ้าโดยเราจะเป็นดวงตาให้พระองค์ได้อย่างไร หรือเราจะเป็นมือ เป็นเท้า ของพระองค์ได้อย่างไร และตกแต่งให้สวยงาม (ให้เด็กจดข้อตั้งใจลง สมุดด้วยเพื่อเป็นการเตือนตนเอง) ใ้เวลาในการเขียนข้อตั้งใจและตกแต่ง 3-5 นาที ขณะที่ เด็ก ๆ กำลังทำงานส่วนตัว คุณครูและผู้ช่วยจัด สถานที่ สำหรับทำวจนพิธีกรรมและจุดเทียนไว้ และติดภาพพระเยซูเจ้าบนกระดาน

4.เมื่อเด็ก ๆ ทำเสร็จหมดทุกคนแล้ว คุณครูเชิญให้เด็กทุกคนยืนขึ้น

5.คุณครูนำ :

เด็ก ๆ ที่รัก พระเยซูเจ้าทรงเป็นศิรัษะของพระศาสนจักร และมีเราแต่ละคนเป็นอวัยวะส่วนต่าง ๆ ในร่างกายของพระองค์ วันนี้พระองค์มาเชิญชวนเราให้ทำภารกิจของพระองค์ ให้เราอ่านบทความที่เราจดลงสมุดเมื่อสักครู่นี้พร้อม ๆ กัน

“วันนี้ พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับฟื้นคืนพระชนม์ชีพ

ประทับอยู่ท่ามกลางเราและพระองค์ยังคงต้องการเราแต่ละคน

พระองค์ทรงต้องการ “ดวงตา” ของท่าน เพื่อที่จะ “มองดู” ต่อไป

พระองค์ทรงต้องการ “มือ” ของท่าน เพื่อ “ทำงาน” ต่อไป

พระองค์ทรงต้องการ “ดวงใจ” ของท่าน เพื่อที่จะ “รัก” ต่อไป

และพระองค์ทรงต้องการตัว “ท่านทั้งครบ”

เพื่อ “เสริมสร้างพระกาย” ของพระองค์ต่อไป ซึ่งก็คือ พระศาสนจักร นั่นเอง

6.เมื่ออ่านบทความจบ ให้เด็ก ๆ ทอยก้อนนำข้อตั้งใจ ไปติดไว้ตามส่วนต่าง ๆ ในภาพของพระเยซูเจ้า ด้วยความตั้งใจ และยังอยู่ในบรรยากาศของความเงียบสงบ

7.เมื่อติดหมดทุกคนแล้ว ให้เด็ก ๆ ร้องเพลง “ดวงตาน้อย ๆ นี้” พร้อมกัน 2 รอบ สวดบทภาวนา ข้าแต่พระบิดา/ สิริพิงมี และทำสำคัญมหากงเขน เพื่อเป็นการเสร็จสิ้นงานพิธีกรรม

ฉบับทดลองใช้

บทที่ 27

เราเป็นธรรมทูตน้อย ๆ ของพระเยซูเจ้า

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้ว่านักเรียนเป็นผู้ร่วมงานกับพระเยซูเจ้าในฐานะธรรมทูตน้อยๆ ของพระองค์
2. เพื่อให้นักเรียนอ่านพระคัมภีร์บ่อย ๆ โดยเฉพาะพระวรสารเพื่อจะารู้จักชีวิตและคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ามากขึ้น
3. เพื่อสร้างจิตตารมณ์ธรรมทูตให้กับเด็ก ๆ ให้พวกเขาสามารถประกาศความเชื่อของตนเองแก่ผู้อื่นได้อย่างเข้มแข็งและถูกต้อง

อุปกรณ์

1. ภาพฟิวเจอร์บอร์ดภาคพันธสัญญาใหม่ เท่าจำนวนนักเรียน
2. พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ เท่าจำนวนนักเรียน

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

1. แจกภาพฟิวเจอร์บอร์ดให้กับเด็กคนละ 1 ภาพ หรือให้เด็ก ๆ เลือกภาพเองก็ได้
2. แจกพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ให้เด็กคนละ 1 เล่ม
3. ให้เด็กดูโค้ดพระคัมภีร์ที่ปรากฏด้านล่างของรูป ให้เปิดและอ่านเรื่องราวที่ตรงกับภาพที่ได้ นั่น พยายามให้เด็กอ่านและจดจำเรื่องราวให้ได้
4. ให้เวลาประมาณ 10 นาที หลังจากนั้นขออาสาสมัครหรือใช้การสุ่มเลือกเด็ก สัก 3 – 4 คน ออกมาแบ่งปันภาพที่ได้ ว่าเป็นเรื่องราวตอนใดในพระคัมภีร์ ให้เด็กลองเล่าให้ฟังโดยไม่ต้องใช้พระคัมภีร์

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

คุณครูถามนักเรียน

- มีใครบ้างที่เห็นภาพครั้งแรกแล้วสามารถเล่าเรื่องราวจากภาพได้เลย
- และใครบ้างที่เห็นภาพแล้วไม่รู้ว่าภาพคืออะไร
- ภาพที่เราแต่ละคนได้รับนี้เป็นภาพที่พูดถึงหรือกล่าวถึงใคร(พระเยซู)
- ถ้าเราไม่รู้ว่าภาพที่เราได้นั้นพระเยซูเจ้ากำลังทำอะไร เราสามารถอ่านได้จากที่ไหน(พระคัมภีร์)

บางคนอาจจะคุ้นเคยกับภาพที่ได้ แต่บางคนอาจจะไม่รู้ว่าภาพนี้มีรายละเอียดหรือเรื่องราวเป็นอย่างไร ซึ่งเราสามารถอ่านและศึกษาเรื่องราวของพระเยซูเจ้าได้ ในพระวรสาร ซึ่งมี 4 เล่ม

สรุป ถ้าเราอยาก เป็นธรรมทูตน้อย ๆ เพื่อประกาศพระวาจาหรือประกาศถึงเรื่องราวของพระเยซูเจ้า เราจำเป็นต้องรู้เรื่องราวของพระองค์ ซึ่งมีบันทึกไว้ในพระวรสาร

ขั้นที่ 4 คำสอน

1. ความหมายของ “ธรรมทูต” หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ประกาศศาสนาหรือประกาศเรื่องของพระเจ้า หรือผู้แพร่ธรรม เมื่อเราเป็นธรรมทูตน้อย ๆ ของพระเจ้า เราก็เป็นผู้แพร่ธรรมตัวน้อย ๆ ของพระองค์ หรือจะใช้คำว่า “ยูวธรรมทูต” ก็ไม่ผิดนัก

2. เราทุกคนเมื่อรับศีลล้างบาป เรามีหน้าที่ในการเป็นประกาศก เราต้องประกาศพระวาจาและคำสั่งสอนของพระเจ้า พระคริสตเจ้าได้ทรงส่งบรรดาอัครสาวกไปเพื่อประกาศเทศน์สอน “พระนามของพระองค์” พวกเขา “จะต้องประกาศในพระนามของพระองค์ให้นานาชาติได้กลับใจ ” (ลก 24:47) “ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขา เฉพะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต ” (มธ 28:19) (CCC 1122)

แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องออกไปประกาศต่อหน้าสาธารณชน เพราะเรายังเป็นเด็ก สิ่งที่เราสามารถทำได้ในการร่วมงานกับพระเยซูในการเป็นธรรมทูตน้อย ๆ ของพระองค์ ก็คือ เรียนรู้จักชีวิตและคำสั่งสอนของพระองค์ และนำเอาคำสั่งสอนนั้นมาพยายามปฏิบัติในชีวิตประจำวัน วันละเล็กวันละน้อย ยิ่งเราได้รับพระเยซูเจ้าในศีลมหาสนิทแล้ว เรายังต้องเป็นเหมือนองค์พระเยซูเจ้าอีกผู้หนึ่งท่ามกลางเพื่อนพี่น้อง ปฏิบัติในสิ่งที่มีความหมายกับผู้อื่น ให้อภัยและกล้าที่จะพูดถึงพระเยซูเจ้าให้เพื่อน ๆ ฟัง สิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวอย่างให้กับเพื่อน ๆ หรือคนอื่น ๆ ได้เห็น ได้สัมผัส และจะได้มีความปรารถนาที่จะมารู้จักพระเยซูเจ้าผู้ใจดี และอยากเลียนแบบอย่างพระองค์มากขึ้น

2. เราเรียนรู้เรื่องราวของพระเยซูเจ้าได้ในพระวรสารซึ่งมีทั้งหมด 4 เล่ม คือ พระวรสารของนักบุญมัทธิวนักบุญมาระโก นักบุญลูกา และนักบุญยอห์นอัครสาวก

3. หนังสือพระวรสารไม่ใช่หนังสือชีวประวัติของพระเยซูเจ้า แต่เป็นหนังสือที่บันทึกชีวิตและคำสั่งสอนของพระองค์ ในขณะที่ปฏิบัติภารกิจในโลกนี้ ถ้าเราอยากรู้จักชีวิตของพระเยซูเจ้า เราจำเป็นต้องอ่านพระวรสาร เพราะในพระวรสารจะบอกเราถึงเรื่องราวของพระเยซูเจ้าทุกอย่าง ตั้งแต่เกิด จนถึงเสด็จกลับคืนพระชนมชีพ รวมถึงคำสั่งสอนของพระองค์ด้วย

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดบันทึกลงในสมุด

1. เราสามารถเป็นผู้ร่วมงานกับพระเยซูเจ้าในฐานะอะไร

ตอบ เราสามารถเป็นผู้ร่วมงานกับพระเยซูเจ้าในฐานะธรรมทูตน้อย ๆ ของพระองค์

2. ธรรมทูตน้อย ๆ ของพระเยซูเจ้าหมายถึงอะไร

ตอบ ผู้แพร่ธรรมตัวน้อย ๆ ของพระองค์

3. เราสามารถรู้เรื่องราวของพระเยซูเจ้าได้จากไหน

ตอบ พระวรสาร

ข.กิจกรรม

แบบที่ 1

1. ให้จับคู่กับเพื่อน และผลัดกันเล่าเรื่องจากภาพที่นักเรียนได้รับแจกเมื่อตอนต้นคาบ
2. ให้เวลานักเรียนในการผลัดกันเล่าเรื่องที่ ได้รับ ประมาณ 10 – 15 นาที จนรู้สึกคล่อง
3. จากนั้นขออาสาสมัคร ออกมาเล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง ออกมาเป็นคู่

แบบที่ 2

1. คุณครูแบ่งเด็กในห้องออกเป็นกลุ่ม อาจจะ 2 หรือ 3 กลุ่ม
 2. คุณครูเลือกพระวรสารไว้ 3 เรื่อง ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาจับสลากว่าได้พระวรสารเรื่องใด
 3. จากนั้นให้เวลาเด็ก ๆ ได้วางแผนการแสดงละครตามพระวรสารที่ได้รับ ประมาณ 7 – 10 นาที
 4. ให้เด็ก ๆ ได้แสดงละครพระวรสาร ขออาสาสมัคร กลุ่มใดพร้อมก็ให้แสดงก่อน หรือใช้การจับสลากเพื่อให้รู้ว่ากลุ่มใดแสดงก่อน – หลัง พร้อมทั้งให้เด็ก ๆ ฝากข้อคิดหรือบทสอนที่ได้รับจากพระวรสารตอนนั้น ๆ โดยแสดงทีละกลุ่มจนครบทุกกลุ่ม
- (อีกวิธีการหนึ่ง คุณครูอาจติดต่อครูประจำชั้นของห้องศิลปะข้างบ้านซึ่งเป็นห้องของเด็กเล็ก ๆ ไว้ล่วงหน้าก็ได้ เพื่อให้เด็ก ๆ ไปแสดงละครพระวรสารให้หน่อยๆ ดู เพื่อเป็นการฝึกจิตตารมณ์ของการเป็นธรรมชาติในการประกาศข่าวดีให้คนอื่น ๆ ฟัง และฝึกการกล้าแสดงออกในการที่จะพูดหรือเล่าเรื่องของพระเยซูเจ้า)

คุณครูกล่าวชมเชยเด็ก ๆ และให้กำลังใจในการกระทำของเด็ก ๆ ด้วย

บทที่ 29

เราสนทนากับพระเจ้าเมื่อเราสวดภาวนา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจความหมายของการภาวนา
2. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการภาวนาในชีวิตประจำวัน
3. เพื่อให้ผู้เรียนรักที่จะภาวนาอย่างสม่ำเสมอ ภาวนาอย่างตั้งใจ และภาวนาด้วยความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

อุปกรณ์

1. พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ตามจำนวนผู้เรียน
2. กระดาษ A4
3. กาว/ปากกา
4. ภาพจากหนังสือพิมพ์ตามจำนวนผู้เรียน

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

ขอสิ่งของ

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเท่า ๆ กัน กลุ่มละประมาณ 7-8 คน และให้แต่ละกลุ่มส่งอาสาสมัคร ออกมากลุ่มละ 1 คน ขึ้นหน้ากลุ่มตัวเอง
2. ผู้นำจะขอสิ่งของจากคนในกลุ่ม และให้นำมาให้กับอาสาสมัครของกลุ่มตัวเอง
เช่น ขอเงิน 20 บาท ขอสร้อยข้อมือ 1 เส้น ขอเหรียญห้าบาท 2 เหรียญ ขอแหวน 1 วง ฯลฯ
3. เมื่อผู้นำคิดว่าสิ่งของที่ต้องการเพียงพอแล้ว ให้ตรวจเช็คดูว่าของที่อาสาสมัครมี ครบตามรายการที่ขอหรือไม่

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ครูถามนักเรียน

1. เวลาที่เราจะให้สิ่งของกับผู้อื่นนั้นเราเต็มใจหรือไม่
2. เมื่อให้แล้วเรารู้สึกอย่างไร – ยินดี ดีใจ เสียหาย ไม่อยากให้ หวงของ ฯลฯ
3. เราเคยสิ่งของจากพ่อแม่หรือไม่ เวลาที่เราขอสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากพ่อแม่ เราได้มาอย่างง่าย ๆ หรือไม่
 - ถ้าง่าย เพราะอะไร – สิ่งที่เราขอมีประโยชน์ ไม่แพงจนเกินไป ฯลฯ
 - ไม่ง่าย เพราะอะไร – ของมีราคาแพงเกินไป ไม่มีประโยชน์สำหรับเรา ฯลฯ
4. ใครเคยมีประสบการณ์ที่ขออะไรจากพ่อแม่ แล้วต้องอ้อนวอนหรือขอร้องบ่อย ๆ จนได้สิ่งนั้นมาเรารู้สึกอย่างไร เมื่อไหมที่จะต้องขอร้องบ่อย ๆ พุดซ่า ๆ หรือออดอ้อน

ขั้นที่ 3 คำสอน

1.เปิดพระคัมภีร์ มธ 7:7-11 คำภาวนาที่ได้ผล

“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน ”
“เพราะคนที่ขอย่อมได้รับ คนที่แสวงหาย่อมพบ คนที่เคาะประตูย่อมมีผู้เปิดประตูให้ ท่านใดที่ลูกขออาหาร จะให้ก้อนหินหรือ ถ้าลูกขอปลา จะให้งูหรือ แม้แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดี ๆ แก่ลูก แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานของดี ๆ แก่ผู้ ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ”

พระคัมภีร์ตอนที่เราร่วมสวดภาวนา (มธ 7:7-11) สอนเราในเรื่องของการภาวนา เราเข้าใจหรือไม่ว่า การภาวนา คืออะไร - การภาวนา ก็คือ การพูดคุยสนทนากับพระเจ้า มีอะไร รู้สึกอย่างไร สุข ทุกข์ เศร้า เสียใจ ขี้เกียจ ดีใจ ฯลฯ ก็บอกให้พระองค์ฟัง เหมือนเราคุยกับพ่อแม่ของเรา หรือพูดคุยกับคนที่เรารัก เราไว้วางใจ เราก็อยากเล่า อยากบอกว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างกับตัวเรา กับชีวิตของเรา หรือแม้แต่เวลาที่เรามีปัญหาเราก็เล่าให้พ่อแม่ ฟัง เพื่อให้ท่านรับรู้และช่วยเราแก้ปัญหาเหล่านั้น

2.เราต้องมีความวางใจ ไว้ใจและเชื่อในความรักของ พระเจ้าเมื่อเราภาวนา ในบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงฟิลิปปี บทที่ 4 ข้อ 6 “อย่ากระวนกระวายใจถึงสิ่งใดเลย จงทูลพระเจ้าให้ทรงทราบถึงความปรารถนาทุกอย่างของท่าน โดยคำอธิษฐาน การวอนขอพร้อมด้วยการขอบพระคุณ ” และในพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 21 ข้อ 22 “และทุกสิ่งที่ท่านจะอธิษฐานภาวนาวอนขอด้วยความเชื่อ ท่านก็จะได้รับ ” แต่เราอาจเคยเกิดคำถามหรือสงสัยว่า แล้วทำไมเราสวดขออะไรแล้วไม่ได้ เราไปดูในบทจดหมายนักบุญยากอบ บทที่ 4 ข้อ 2-3 “ท่านอยากได้แต่ไม่ได้ จึงขำขัน ท่านอยากได้ แต่ไม่สมหวัง จึงทะเลาะวิวาทและต่อสู้กัน ท่านไม่มีเพราะไม่ได้วอนขอ ท่านวอนขอ แต่ไม่ได้รับ เพราะท่านวอนขอไม่ถูกต้อง คือวอนขอเพื่อนำไปสนองกิเลสตัณหาของท่าน ” ดังนั้นเมื่อเราภาวนาเราควรภาวนาเหมือนใน 1 ยอห์น 5:14-15 “ความมั่นใจของเราต่อพระองค์มีอยู่ว่า ถ้าเราวอนขอสิ่งใดที่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์จะทรงฟังเรา”

3.พระจิตเจ้าเป็นผู้ช่วยเหลือเราในการภาวนา ไม่ใช่เราเอง ไม่ใช่ความคิดของเราที่จะภาวนาเอง เพราะมนุษย์มีความอ่อนแอ เราไม่สามารถจะทำความดีได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงช่วยเหลือ พระเจ้าจึงทรงส่งพระผู้ช่วยเหลือมาให้เรา เพื่อให้เรารู้ว่าเราควรวอนขอสิ่งใดที่เกิดป ระโยชน์ต่อวิญญาณของเรา และของผู้อื่นด้วย (รม 8:26) “ในทำนองเดียวกัน พระจิตเจ้าเสด็จมาช่วยเหลือเราผู้อ่อนแอ เพราะเราไม่รู้ว่าจะต้องอธิษฐานภาวนาขอสิ่งใดที่เหมาะสม แต่พระจิตเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาวอนขอแทนเราด้วยคำที่ไม่อาจบรรยาย”

4.การภาวนายังเป็นการสร้างคว ามสัมพันธ์ ระหว่างพระเจ้ากับเรา ให้แข็งแรงยิ่งขึ้น และอยากที่จะถูกทำลาย ยิ่งเราสวดต่อพระเจ้ามากเท่าไร เราก็ยิ่งมีความสัมพันธ์กับพระองค์มากขึ้น ๆ และการล่อลวงต่าง ๆ ในชีวิตของเรา ปีศาจไม่สามารถเอาชนะเราได้ เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือเรา

5.บทภาวนามี 2 ประเภทใหญ่ๆ **บทภาวนาของพระศาสนจักร** และ **บทภาวนาจากใจ**

บทภาวนาของพระศาสนจักร คือ การทำสำคัญมหากงเขน บทข้าแต่พระบิดาฯ วันทามาริอา ข้าพเจ้าเชื่อฯ บทแสดงความทุกข์ บทแสดงความไว้วางใจฯ

บทภาวนาจากใจ คือ สวดจากความรูสึกของเรา ณ ขณะนั้น บทภาวนาที่เราแต่งขึ้นมาเอง มีหลายแบบ เช่น

- นมัสการพระองค์/การสรรเสริญ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ เป็นผู้สร้าง เป็นผู้ให้ชีวิต
- วอนขอการอภัยโทษ การขอโทษเพื่อตัวเราเองและเพื่อผู้อื่น
- ขอบพระคุณ ด้วยความกตัญญูของเรา เพราะพระเจ้าประทานสิ่งดีต่าง ๆ มากมาย ให้กับเรา กับครอบครัว รวมถึงขอบคุณสำหรับความยากลำบาก ความทุกข์ เสียใจด้วย
- อ้อนวอน ขอสำหรับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องหรือมีความสำคัญกับชีวิตของเรา ทั้งฝ่ายกายและวิญญาณ และในเวลาเดียวกันเราต้องอ้อนวอนเพื่อผู้อื่นด้วย หรือเราเรียกว่า การภาวนาเพื่อมวลชน

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงสมุด

1.การภาวนาคืออะไร

ตอบ คือ การพูดคุยหรือสนทนากับพระเจ้า

2.เพราะเหตุใดเราจึงต้องภาวนาหรือคุยกับพระองค์อย่างสม่ำเสมอ

ตอบ เราต้องคุยกับพระองค์บ่อยๆ เพราะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับเรา เข้มแข็งและแนบแน่นขึ้น

3.ใครเป็นผู้ช่วยเหลือเราในการภาวนา

ตอบ พระจิตเจ้าเป็นผู้ช่วยเหลือเราในการภาวนา ทรงคลี่ใจเราให้ภาวนาวอนขอในสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิตเราทั้งฝ่ายกายและจิตใจ พระจิตเจ้าเป็นผู้นำเราในการภาวนา ทำให้เรามีความสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้ายิ่งขึ้น

4.ท่านวอนขอแต่ไม่ได้รับ เพราะท่านวอนขอไม่ถูกต้อง (ยก 4:2-3) การวอนขอไม่ถูกต้องที่ท่านนักบุญยากอบกล่าวไว้นั้น หมายความว่าอย่างไร

ตอบ วอนขอเพื่อนำไปสนองกิเลสตัณหาของตนเอง

5.การภาวนามี 2 ประเภทใหญ่ ๆ คืออะไรบ้าง

ตอบ การภาวนาบทภาวนาของพระศาสนจักร และ การภาวนาจากใจ

ข.กิจกรรม

วิธีการที่ 1 ฝึกแต่งบทภาวนาจากใจจากหนังสือพิมพ์

อุปกรณ์ 1.หนังสือพิมพ์ 2.กระดาษA4 3.ปากกา/ดินสอ 4.กาว/กรรไกร

1.แจกภาพข่าวหรือเหตุการณ์ให้กับผู้เรียน 1 คนต่อ 1ภาพ(อาจให้ห้อง ๆ มาทำร่วมกับพี่ได้)

2.ให้ผู้เรียนนำภาพข่าวหรือเหตุการณ์ที่ได้รับติดลงบนกระดาษA4 ที่ได้รับแจก

3. ให้แต่งบทภาวนาจากภาพข่าวหรือเหตุการณ์ที่ได้รับจากความรู้สึกของเรา เช่น

- ถ้าเราดีใจกับคนในข่าว ก็อาจแต่งบทขอพรให้คุณที่พระเจ้าทรงใจดี และเมตตาเขา
- เสียใจหรือหดหูไปกับข่าวการเสียชีวิต ก็อาจแต่งบทภาวนาอ่อนน้อมเพื่อผู้ตาย ให้พระองค์ทรงรับดวงวิญญาณของเขา และอาจภาวนาเพื่อบรรดาญาติพี่น้องของผู้ตายด้วย
- ทึ่งกับผลงานของสิ่งประเสริฐ ก็อาจแต่งบทภาวนานามัสการพระเจ้า สำหรับความยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยผ่านสติปัญญาของมนุษย์ สิ่งประเสริฐเหล่านั้น ความพากเพียรอดทน ฯลฯ
- ผู้นำหรือคุณครูอาจช่วยดูและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนด้วยจะดีมาก

4. ให้ภาวนาจบด้วยกัน และให้ผู้เรียนได้สวดภาวนาจากบทภาวนาที่แต่ละคนแต่งขึ้น

5. จากนั้นให้เด็ก ๆ นำงานกระดาษที่เด็กทำ ติดไว้ในห้องหรือติดกับเชือกที่คุณครูจัดเตรียมไว้ จัดเป็นนิทรรศการเล็ก ๆ และให้เด็ก ๆ เดินดูงานของคนอื่น ๆ เพื่อเป็นการเรียนรู้ไปในตัว

วิธีการที่ 2 ฝึกภาวนาจากใจจากบทเพลง

อุปกรณ์ 1.งานกระดาษใบเล็กตามจำนวนนักเรียน 2.ปากกาหรือดินสอ 3.สีเมจิก

1.เปิดเพลง “ภาวนา” แสงธรรมชุดที่ 13 ให้เด็ก ๆ ฟัง สัก 2 รอบ

2.แจกงานกระดาษใบเล็กให้เด็กคนละ 1 ใบ พร้อมสีเมจิก(แบ่งกันใช้)

3.เปิดเพลงให้เด็กฟัง ในขณะที่เดียวกันก็ให้เด็ก ๆ เลือกคำที่ชอบจากเพลงนั้น 1 คำหรือ 1 ประโยคสั้น ๆ

4. ให้เด็กเขียนคำหรือประโยคที่เด็กชอบลงในงานกระดาษ และเขียนคำภาวนาสั้น ๆ และตกแต่งให้สวยงาม ในขณะที่เด็กทำกิจกรรมให้เปิดเพลงคลอเบา ๆ ไปด้วย (ให้เด็กเขียนชื่อด้านหลัง)

5.เมื่อเห็นว่าเด็กทำกิจกรรมเสร็จแล้ว ขออาสาสมัครออกมาแบ่งปันในสิ่งที่เขียน สัก 4 – 5 คน หรือคุณครูอาจสุ่มเรียกเด็กก็ได้ จากนั้นภาวนาจบสั้น ๆ ด้วยกัน

6. จากนั้นให้เด็ก ๆ นำงานกระดาษที่เด็กทำ ติดไว้ในห้องหรือติดกับเชือกที่คุณครูจัดเตรียมไว้ จัดเป็นนิทรรศการเล็ก ๆ และให้เด็ก ๆ เดินดูงานของคนอื่น ๆ เพื่อเป็นการเรียนรู้ไปในตัว

ก่อนจบคาบ คุณครูช่วยย้ำเตือนเด็ก ๆ เมื่อกลับไปบ้านแล้วให้หมั่นสวดภาวนาที่คำสอนนี้มี ตารางเวลาที่ช่วยเรา บังคับเราไปในตัวว่าต้องสวด ต้องร่วมมิสซา แต่เมื่อกลับไปบ้านแล้ว เด็ก ๆ ต้องบังคับตัวเองให้สวดภาวนาเป็นประจำ สม่ำเสมอ โดยเฉพาะเมื่อตื่นนอนตอนเช้า และก่อนเข้านอนในตอนกลางคืน และต้องหมั่นไปเข้าวัด ร่วมมิสซา แก้วบาปรับศีลทุกวันอาทิตย์ หรือวันฉลองสำคัญ ๆ

บทที่ 29

พระเยซูคริสต์ทรงเชิญเราไปงานกินเลี้ยง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนตอบรับคำเชิญของพระเยซูคริสต์ โดยไปรับศีลมหาสนิทบ่อย ๆ
2. เพื่อให้นักเรียนขอบคุณพระเยซูเจ้าที่พระองค์ทรงยอมเป็นมิตรกับเราในศีลมหาสนิท
3. เพื่อให้นักเรียนขอบคุณพระเยซูเจ้าที่พระองค์ประทานมิตรภาพที่ดีให้กับเราโดยผ่านทางเพื่อน ๆ

อุปกรณ์

1. พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ตามจำนวนนักเรียน
2. ขนม และเครื่องดื่มที่จัดเตรียมไว้
3. พระคัมภีร์ / ที่วางพระคัมภีร์ / เทียน / ไฟแช็ค

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

ครูอ่าน พระวรสารนักบุญมัทธิว 22:1-10 อุปมาเรื่องงานวิวาห์มงคล ให้เด็กฟัง

22 (1)พระเยซูเจ้าทรงเล่าเป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า (2)“อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับกษัตริย์พระองค์หนึ่งซึ่งทรงจัดงานอภิเษกสมรสให้พระโอรส (3)ทรงส่งผู้รับใช้ไปเรียกผู้รับเชิญให้มาในงานวิวาห์ แต่พวกเขาไม่ต้องการมา (4)พระองค์จึงทรงส่งผู้รับใช้คนอื่น ไปอีก รับสั่งว่า ‘จงไปบอกผู้รับเชิญว่า บัดนี้เราได้เตรียมการเลี้ยงไว้พร้อมแล้ว ได้ฆ่าวัวและสัตว์อ้วนพีแล้ว ทุกสิ่งพร้อมสรรพ เชิญมาในงานวิวาห์เถิด ’ (5)แต่ผู้รับเชิญมิได้สนใจ คนหนึ่งไปที่ทุ่งนา อีกคนหนึ่งไปทำธุรกิจ (6)คนที่เหลือได้จับผู้รับใช้ของกษัตริย์ ทำร้ายและฆ่าเสีย (7)กษัตริย์กริ้ว จึงทรงส่งกองทหารไปทำลายฆาตกรเหล่านั้นและเผาเมืองของเขาด้วย (8)แล้วพระองค์ตรัสแก่ผู้รับใช้ว่า ‘งานวิวาห์พร้อมแล้ว แต่ผู้รับเชิญไม่เหมาะสมกับงานนี้ ’ (9)จงไปตามทางแยก พบผู้ใดก็ตาม จงเชิญมาในงานวิวาห์เถิด ’ (10)บรรดาผู้รับใช้จึงออกไปตามถนน เชิญทุกคนที่พบมารวมกัน ทั้งคนเลวและคนดี แขกรับเชิญจึงมาเต็มห้องงานอภิเษกสมรส

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ครูถามนักเรียนว่า

- งานกินเลี้ยงในพระวรสารที่เราอ่านนี้เป็นงานอะไร
- รู้สึกอย่างไรในงานกินเลี้ยงนี้
- เราชอบงานกินเลี้ยงไหม
- อยากให้งานกินเลี้ยงดำเนินต่อไปหรือไม่? ทำไม?

สรุป ทุกคนสุขใจที่ได้มาร่วมงานเลี้ยง อยากให้อยู่นาน ๆ ไม่อยากให้เลิก

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. พระเยซูเจ้าทรงจัดงานกินเลี้ยงไว้สำหรับเรา ดังเรื่องที่เราได้อ่านจากพระวรสารไปแล้วเมื่อสักครู่นี้
2. คนที่ปฏิเสธคำเชิญของพระองค์ คือ คนที่เห็นเรื่องส่วนตัวสำคัญกว่าเรื่องการไปงานกินเลี้ยง เขาจึงแก้ตัวง่าย ๆ ว่าไม่ว่างบ้าง ดิถุระบ้าง ต้องไปซื้อของบ้าง ต้องไปเที่ยวบ้าง มีนัดบ้าง เราเองก็เช่นเดียวกันกับหลายคนที่ไม่ไปร่วมมิสซาในวันอาทิตย์ ไม่ได้รับศีลมหาสนิท เราจึงไม่ได้เข้าสู่ งานเลี้ยงของพระเยซูเจ้า เพราะสาเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้เหมือนกัน เช่น เกียจคร้าน ไปเที่ยว ดูทีวี ฯลฯ เท่ากับเราไม่ ให้ความสำคัญแก่พระเยซูเจ้าที่ทรงเชื้อเชิญเรา เราถือเอาความสบายส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเราประเสริฐกว่าองค์พระเยซูเจ้า ผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ที่ได้รับเชิญคนใดจะได้ลิ้มรสอาหารของเรา” (ลก 14:24) การไม่ได้ลิ้มรสอาหารของพระเยซูเจ้าก็คือ ไม่ได้เข้าสู่สวรรค์นั่นเอง
3. ส่วนคนที่ตอบรับคำเชิญของพระองค์นับว่าเป็นคน โชคดี แต่น่าสังเกตว่าคน โชคดีเหล่านั้นกลับเป็นคนเดินถนนธรรมดา ๆ ที่ในสายตาของคนทั่วไปมักจะถูกเหยียดหยามว่าเป็นคนชั้นต่ำ คนเหล่านี้ได้มีบุญลิ้มรสอาหารสวรรค์ของพระองค์ เราจะนับเข้าอยู่ในหมู่คน โชคดีนี้หรือไม่ ? ก็อยู่ที่ท่าทีของเราต่อพระ เจ้า ให้ความสำคัญที่เราให้แก่พระองค์ และกับเพื่อน ๆ ของเรา
4. พระเยซูเจ้าปรารถนาเป็นมิตรกับเรา พระองค์ปรารถนาให้เราเข้าไปรับพระองค์บ่อย ๆ ในศีลมหาสนิท และเมื่อเรารับพระองค์แล้ว เราก็ได้กลายเป็นมิตรสหายของพระองค์ และเป็นมิตรกับเพื่อน ๆ รอบข้างเราด้วย

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ทำวจนพิธีกรรม “มิตรภาพ”

วจนพิธีกรรม “มิตรภาพ”

ให้สมาชิกนั่งเป็นวงกลม จัดวางพระคัมภีร์ เทียน ขนมห เครื่องดื่ม ไว้ตรงกลางของห้อง จัดบรรยากาศให้สงบก่อนเริ่มพิธี

ผู้นำ : ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พวกลูกขอขอบพระคุณที่พระองค์ได้ทรงประทานเพื่อน ๆ มากมาย ให้แก่ลูก มิตรภาพเป็นสมบัติที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิตของพวกลูก (เจียบสักครู)

พระคัมภีร์ บทอ่านจากพระวรสารโดยนักบุญลูกา 24:13 – 15

“วันนั้น ศิษย์สองคนกำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอู ส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณ 11 กิโลเมตร ทั้งสองคนสนทนากัน ถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ขณะที่กำลัง สนทนาและถกเถียงกันอยู่นั้น พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาร่วมเดินทางด้วย”

(นี่คือพระวาจาของพระเจ้า.....)

ภาวนา

ผู้นำ : ให้เราภาวนา.....

ทุกคน : ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงมีเพื่อนพิเศษมากมายหลายคน พระองค์ทรงทราบดีว่า การมีเพื่อน นั้นเป็นเรื่องที่วิเศษเพียงใด โปรดสอนลูกให้เห็นคุณค่าในตัวของคนอื่น ๆ แต่ละคน ให้ลูกยอมรับความแตกต่างระหว่างกันและกัน และพร้อมที่จะช่วยเหลือกันและกันตลอดไป อาเมน

ผู้นำ : ข้าแต่พระเจ้า พวกลูกภูมิใจที่ได้รู้จักพระองค์ และพระองค์ทรงยอมรับพวกลูกให้เป็นเพื่อน เป็นมิตรของพระองค์ ลูกขอขอบพระคุณ เวลานี้พวกลูกขอเฉลิมฉลองความเป็นเพื่อนที่พวกเรามีต่อพระองค์ และต่อกันและกันเชิญเพื่อน ๆ ได้มาร่วมทานของว่างพร้อม ๆ กัน.....

(ให้สมาชิกแต่ละคนได้ทำตามสบาย แจกขนมมนมเนยเท่าที่มีให้แก่กันและกัน พุดคุยกัน สนุกสนานร่วมกัน) เมื่อได้เวลาพอสมควรให้ผู้นำเชิญเพื่อน ๆ เข้ามานั่งในที่ของตน เพื่อทำการไตร่ตรองชีวิต

ตรีตรอง

ผู้นำ : ข้าแต่พระเจ้า พวกลูกขอขอบพระคุณ สำหรับความอบอุ่น การพูดคุย เสียงหัวเราะจากเพื่อน ๆ
วันนี้เป็นวันแห่งความสุขของพวกเราอย่างแท้จริง

(อ่านข้อรำพึงที่ละข้อโดยให้มีเวลาเงียบในแต่ละข้อตามสมควร)

- ฉันยอมรับการเป็นเพื่อนกับทุก ๆ คนหรือไม่.....
- ฉันได้แสดงออกอย่างไร เพื่อแสดงว่าฉันให้ความสำคัญกับเพื่อน ๆ ทุกคน.....
- ฉันรับรู้ได้อย่างไรว่าเพื่อน ๆ ก็เห็นคุณค่าในตัวของฉัน.....
- ฉันคิดว่าเพื่อนที่ดีสำหรับฉันนั้นจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไร.....
- เพื่อจะได้แสดงน้ำใจถึงการเป็นเพื่อนที่ดีฉันได้ทำอะไรกับเพื่อน ๆ บ้าง.....

บทภาวนาปิดพิธี

ผู้นำ : ให้เราภาวนา

ทุกคน : ข้าแต่พระเจ้า พวกลูกขอขอบพระคุณ สำหรับการเฉลิมฉลองมิตรภาพที่พวกลูกได้มีโอกาสร่วมกันกระทำในวันนี้ ขอพระองค์ทรงหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณ และทรงจุดไฟแห่งความรักในดวงใจของพวกลูกแต่ละคน ให้มีความรัก ความผูกพันต่อกันและกันตลอดไป อาแมน

หมายเหตุ คุณครูอาจจะปรับหรือเพิ่มเติมกิจกรรมบางอย่างที่ทำให้วจนพิธีกรรมนี้สมบูรณ์ขึ้น ควรแจกใบภาวนานี้แก่สมาชิกทุกคน

บทที่ 3

พระเจ้าประทานพระพรพรทานให้เราเป็นของขวัญ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักจำให้ขึ้นใจว่าพระเจ้าเป็นผู้ประทานพระพรพรทานให้กับเรา
2. เพื่อให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจว่าพระพรพรทานคืออะไร
3. เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของพระพรพรทานและหมั่นสวดขอต่อพระเจ้าบ่อย ๆ

อุปกรณ์

1. กระดาษหน้าเดียว
2. พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ตามจำนวนผู้เรียน

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

1. แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5-7 คน
2. แจกกระดาษหน้าเดียวให้กลุ่มละ 1 แผ่น
3. ให้เด็กช่วยกันหาคำตอบจากคำถามต่อไปนี้
- มีปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้ต้นไม้ที่เรากลุกเติบโตและเกิดดอกออกผล(ให้เวลาคิด 1 – 2 นาที)
4. จากนั้นขออาสาสมัครมารายงานถึงคำตอบที่กลุ่มตนเองได้ช่วยกันคิดหรืออาจให้ทุกกลุ่มรายงานก็ได้
5. ครูจดคำตอบบนกระดานดำ

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ดูจากคำตอบของนักเรียนที่เขียนขึ้นบนกระดานแล้วสรุป

สรุป ต้นไม้จะเจริญเติบโตได้ก็ต้องมี เมล็ดพันธุ์ที่ดี ดินดี มีน้ำ มีปุ๋ย อากาศ แสงแดด คนดูแลรดน้ำ จึงจะเกิดดอกออกผลได้

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. พระพรพรทาน คือการเป็นมิตรและการสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้น หรือก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับเรานั้นเอง พระพรพรทานคือชีวิตพระที่มาสถิตในตัวเรา พระเยซูคริสต์ทรงเปรียบชีวิตพระนี้เหมือนกับต้นองุ่น “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่งก้าน ผู้ที่ดำรงอยู่ในเรา และเราดำรงอยู่ในเขาก็ย่อมเกิดผลมาก เพราะถ้าไม่มีเรา ท่านก็ทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าผู้ใดไม่ดำรงอยู่ในเรา ก็จะถูกโยนทิ้งไปข้างนอกเหมือนกิ่งก้าน และจะเหี่ยวแห้งไป กิ่งก้านเหล่านั้นจะถูกเก็บไปทิ้งในไฟและถูกเผา ” (ยน 15:5-6) กิ่งก้านเมื่อติดอยู่กับลำต้น

ก็มีชีวิตและเกิดผลได้ ถ้ากิ่งก้านแยกออกจากลำต้นก็ตายเกิดผลไม่ได้ มีแต่จะเอาไปเผาไฟ พระเจ้าเปรียบ เป็นเหมือนลำต้นที่เป็นท่อน้ำมาเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของลำต้น ส่วนเราเป็นกิ่งก้าน เรามีชีวิตก็เพราะได้รับการหล่อเลี้ยงชีวิตนี้มาจากพระเจ้านั่นเอง ชีวิตนี้แหละที่เรียกว่า “พระพรพรทาน”

2. ถ้าเปรียบตัวเรากำลังต้นไม้ ดิน ปุ๋ย น้ำ แสงแดด อากาศ ก็เปรียบเหมือนพระพรพรทานซึ่งพระเจ้าประทานให้ ทำให้เราเจริญเติบโต เกิดออกดอกผล คือ คุณงามความดี มีรสชาติอร่อย เป็นแหล่งพักพิง ให้ความร่มเย็นต่อผู้อื่นต่อ ๆ ไป เพราะเราเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า

3. ธรรมชาติของมนุษย์ย่อมรักชีวิตฝ่ายกาย เช่น ต้องการ ความสุขสบาย การอยู่ดีกินดี สุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ที่อยู่อาศัย เครื่องอำนวยความสะดวกสบายต่าง ๆ แม้กระทั่งความสวยงาม ความหล่อ หรือการต้องการเป็นที่หนึ่ง

ชีวิตฝ่ายวิญญาณ คือพระพรพรทาน ประเสริฐกว่าชีวิตฝ่ายกายอย่างไร ที่เปรียบมิได้ เช่น ความบริสุทธิ์ใจ การมีจิตใจแจ่มใส การคิดดี พูดดี การยิ้มแย้มร่าเริง การรักผู้อื่นและมีผู้อื่นรัก ฯลฯ เรา จึงต้องรักและไขว่คว้า ชีวิตพระพรพรทานหรือการชิดสนิทกับพระเจ้ายิ่งกว่าความต้องการฝ่ายกาย

4. ถ้าเรารักจะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ หรือได้รับพระพรพรทานจากพระเจ้า เราก็ต้องยิ่งชิดสนิทกับพระเจ้า เหมือนกิ่งก้านอ่อนติดกับลำต้นอ่อน เราต้อง หมั่นสวดภาวนาขอจากพระเจ้า เพราะ เป็นของขวัญที่พระเจ้าจะประทานให้แก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัยและขอเท่านั้น เราต้องหมั่นไปปรับศีลศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ เพราะศีลศักดิ์สิทธิ์เป็นท่อนำพระพรพรทานมาสู่เรา และเป็นต้นเรดื้อ องพยายามรักษาพระพรพรทานที่ได้รับนี้ไว้ อย่าให้สูญเสียไปโดยประพฤติปฏิบัติตนให้ดียู่เสมอ

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงในสมุด

1. พระพรพรทานคืออะไร

ตอบ พระพรพรทาน คือ การเป็นมิตรและการสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้น ซึ่งพระเจ้าประทานให้เราเป็นของขวัญ

2. เราต้องทำอะไรจึงจะได้รับพระพรพรทาน

ตอบ เราต้องชิดสนิทกับพระเจ้า โดยหมั่นสวดภาวนาขอต่อพระองค์ และหมั่นไปปรับศีลศักดิ์สิทธิ์บ่อย ๆ

ข.กิจกรรม

1. แจกภาพพวงอุ้ง และให้นักเรียนเขียนกิจกรรมดีต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เราได้รับพระพรพรทานจากพระเจ้าลงในผลอุ้งแต่ละผล เช่น สวดภาวนา ให้กำลังใจคนอื่น ไปร่วมมิสซา เป็นต้น จากนั้นระบายสีให้สวยงาม

3. ให้นักเรียน เขียนบทภาวนาขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรพรทานที่พระองค์ประทานให้ และวอนขอพระพรพรทานนั้นจากพระเจ้าด้วย

กิจกรรมบทที่ 3 พระเจ้าประทานพระพรหมทานให้เราเป็นของขวัญ

ชื่อ..... นามสกุล..... ชื่อเล่น..... ศีล..... ห้อง.....

คำสั่ง

1. ให้นักเรียนเขียนกิจกรรมดีต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เราได้รับพระพรหมทานจากพระเจ้าลงในผลองุ่นแต่ละผล เช่น สวดภาวนา ให้กำลังใจเพื่อน ไปร่วมมิสซา เป็นต้น จากนั้นตกแต่งและระบายสีให้สวยงาม
2. ให้นักเรียนเขียนบทภาวนาขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรหมทานที่พระองค์ประทานให้

บทภาวนา.....
.....
.....

บทที่ 4

บาปทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับเรา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าบาปคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า การฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า
2. เพื่อให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจว่า บาปเป็นตัวทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับเรา และบาปมี 2 ชนิด คือ บาปหนัก และ บาปเบา
3. เพื่อให้ผู้เรียนพยายามหลีกเลี่ยงโอกาสในการทำบาปและพยายามไม่ทำบาป

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

ยิ่งห่างยิ่งไม่ได้ยิน

ขั้นที่ 1 ขออาสาสมัคร 2 คน ออกมายืนหันหน้าเข้าหากัน เว้นระยะห่างประมาณ 1 ก้าว

ขั้นที่ 2 ผู้นำเตรียมประโยคให้คนหนึ่งเป็นคนพูดประโยคว่า “ฉันรักเธอ”

ขั้นที่ 3 เมื่อพูดเสร็จแต่ละครั้ง ให้คนที่ฟังก้าวถอยหลังไป 1 ก้าว แล้วหยุดฟังคนที่เป็นคนพูด พูดประโยคเดิม ในระดับเสียงเท่าเดิม ทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนถึงระดับหนึ่ง ให้ผู้นำถามคนที่ถอยไปเรื่อย ๆ ว่า ยังได้ยินอยู่หรือไม่ ถ้าไม่ได้ยินก็ให้หยุด

(อาจให้คนที่เป็นคนฟัง หันหลังก็ได้ แล้วก้าวเดินหน้าไปเรื่อย ๆ หรืออาจให้คนที่พูด ค่อย ๆ พูดดังขึ้น ๆ เมื่อคนที่ถอย ถอยไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะดังจนสุดเสียงของคนพูดแล้ว คนที่ฟังไม่ได้ยินก็ให้หยุด)

***อาจจะทำทั้ง 2 แบบก็ได้

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

1. ถามผู้เรียนว่า ระหว่างการพูดกัน 2 คนที่เห็นเพื่อน ได้ทำกิจกรรม ระหว่างที่เราพูดกันใกล้ ๆ หรือว่าพูดกันไกล ๆ หรือต้องตะโกนพูดกัน อย่างไรหนิคว่ากัน เพราะอะไร – ให้เด็กได้คิด และช่วยกันตอบ
2. ที่นี้ใครเคยมีประสบการณ์ทะเลาะกับเพื่อนบ้าง เพื่อนอาจทำอะไรบางอย่างไม่ถูกใจเรา ขัดใจเรา หรือเราเคยไม่พูดกับเพื่อน เราเคยเดินหนีเพื่อนไหม เพื่อนพูดอะไรกับเราเราก็ไม่ฟังบ้างไหม รู้สึกอย่างไร
3. ในทางกลับกัน ใครที่เคยโดนเพื่อน โกรธ ไม่พูดกับเรา เดินหนีเรา เราอยากคุยด้วยก็ไม่คุย รู้สึกอย่างไร
4. ที่นี้เราลองมาช่วยกันคิดซิว่า ถ้าพระเจ้ากับเราต้องเป็นแบบที่เพื่อนได้ทำให้เห็น ค่อย ๆ ห่างกันออกไปจนไม่ได้ยินเสียงที่พระเจ้าจะพูดกับเรา ดีไหม ถ้าเป็นอย่างนั้นรู้สึกอย่างไร
5. เราคิดว่าอะไรที่ทำให้พระเจ้ากับเราห่างกัน – บาป การทำความผิด การทำสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ฯลฯ

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. จากที่เราได้เรียนรู้ไปแล้วว่า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งต่าง ๆ สุดท้ายสิ่งสร้างที่สำคัญที่สุดและพระเจ้าทรงรักมากที่สุดก็คือมนุษย์ แรกเริ่มเลยพระเจ้าสร้างมนุษย์ให้อยู่อย่างสุขสบายกับพระองค์ในสวนเอเดน (ปฐม 2:15-17) “¹⁵พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงนำมนุษย์มาไว้ในสวนเอเดน เพื่อเพาะปลูกและดูแลสวน ¹⁶แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบัญชามนุษย์นั้นว่า “ท่านจะกินผลไม้จากต้นไม้ทุกต้นในสวนได้ ¹⁷แต่อย่ากินจากต้นไม้แห่งความรู้ดี รู้ชั่ว วันใดที่ท่านกินผลจากต้นนั้นท่านจะต้องตาย”

2. พระเจ้าทรงประทานอิสรภาพ เสรีภาพให้แก่มนุษย์ ในการคิด เลือกลงและตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ และนี่คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสิ่งสร้างอื่น ๆ แต่สุดท้าย มนุษย์ก็เลือกที่จะทำบาป ฆูหรือปีศาจได้ล่อลวง เอวาให้กินผลไม้จากต้นไม้ที่พระเจ้าทรงสั่งห้าม เพราะความที่อยากจะใหญ่เท่าพระเจ้า คือรู้ดีรู้ชั่ว และได้ส่งผลไม้นั้นให้อาถัมกินด้วย เมื่อเขาได้ยินเสียงของพระเจ้าเรียกเขาทั้งสอง เขาก็สำนึกได้ว่าตัวเองได้เลือกทำในสิ่งที่ผิด คือไม่ได้เชื่อฟังเสียงของพระองค์ แต่กลับไปเชื่อฟังเสียงของปีศาจหรือความชั่วร้ายแทน (เทียบ ปฐม 2:1-24 มนุษย์ตกในบาป) สิ่งนี้อาถัมและเอวาได้ทำ ส่งผลมายังเรามนุษย์ทุกคนด้วย หรือที่เราเรียกว่า “บาปกำเนิด”

3. เมื่อมนุษย์ผู้แรกทำบาปคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า (เทียบ ปฐม 3:1-11; รม 5:19) จากการที่ได้อยู่กับพระเจ้าในสวนสวรรค์ ได้พูดคุยและได้พบพระเจ้าทุกวัน ทำให้เขาทั้งสองถูกขับออกจากสวนเอเดนและมีชีวิตที่ลำบาก ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์จึงถูกตัดขาดลง (เทียบปฐม 3:14-19)

4. เมื่อมนุษย์ผู้แรกทำบาป ทำให้สูญเสียพระพรพรหมทานแห่งความศักดิ์สิทธิ์ดั้งเดิมไป “*ไม่มีความแตกต่างใด ๆ อีก ทุกคนกระทำความบาปและขาดพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า*” (รม 3:23) จากที่เราได้เรียนรู้ในบทที่แล้วว่า พระพรพรหมทาน คือการเป็นมิตรและการสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้น เพราะมนุษย์ถูกสร้างมาให้อยู่ในสภาพศักดิ์สิทธิ์ ถูกสร้างมาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า ดังนั้นเมื่อมนุษย์ทำบาปพระพรพรหมทานก็สูญหายและถูกทำลายลงไปด้วย ผลที่ตามมาก็คือ ความเจ็บปวด ความทรมาน ความตาย(กาอิน-อาเบล) ดังนั้นเมื่อเราทำบาปบ่อยขึ้น ๆ เราก็จะไม่ได้ยินเสียงของพระเจ้า เพราะเราจะห่างจากพระองค์ออกไปเรื่อย ๆ เหมือนกิจกรรมที่เราได้ทำไปตั้งแต่ตอนแรก

5. บาปกำเนิด เป็นสภาพที่เราได้รับมาตั้งแต่เกิด และธรรมชาติของมนุษย์ เราอ่อนแอ เราจึงมีบาปที่เรากระทำขึ้นด้วยตัวเอง เป็นบาปที่เราสร้างเอง ซึ่งมีอยู่ 2 ชนิด คือบาปหนัก และ บาปเบา

บาปหนัก คือ การกระทำหรือสิ่งที่เราทำโดยรู้ตัวและเต็มใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดหนัก เป็นบาป เช่น การรังแกเพื่อนเป็นสิ่งที่ไม่ดี ทำให้เพื่อนเจ็บ แต่ก็ตั้งใจทำอาจเพื่อแก้แค้น หรือไม่ชอบเพื่อนคนนั้น การขาดวันอาทิตย์ด้วยความขี้เกียจ ไม่อยากไปมิสซาเพราะติดการ์ตูน ตั้งใจขโมยเงิน ขโมยของ หรือตั้งใจโกหก เป็นต้น

บาปหนัก ทำให้เราขาดการมีชีวิตเป็นหนึ่งกับพระเจ้า ทำให้เราไม่สามารถได้รับชีวิตนิรันดรซึ่งการขาดนั้นเรียกว่า "โทษนิรันดร" ของบาป

บาปเบา คือ การกระทำหรือสิ่งที่ทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่รู้ตัว ไม่ได้ตั้งใจ

»**AA**ไม่ได้ทำลายความรักระหว่างเรากับพระเจ้า แต่บาปเบาก็มีผลร้ายในแง่ที่ว่าทำให้เราพลาดโอกาสในการทำความดี หรือทำให้ชีวิตด้านจิตใจของเราไม่เติบโต ที่สำคัญก็คือการที่เราทำผิด แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วไม่สำนึกหรือไม่ยอมแก้ไขปรับปรุงตนเอง ตัวของเราจะเกิดนิสัยที่ไม่ดีติดตัวไป บาปเบาจะทำให้เราได้รับโทษชั่วคราว

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงสมุด

1.บาปคืออะไร

ตอบ การไม่เชื่อฟังพระเจ้า ขัดแย้งคำสั่งของพระเจ้า ทำให้มนุษย์เหินห่างจากพระเจ้า

2.บาปที่มนุษย์คู่แรก(อาดัม+เอวา)ได้ทำ เราเรียกว่าอะไร

ตอบ บาปกำเนิด

3.บาปมีกี่ชนิด

ตอบ 2 ชนิด คือบาปหนักและบาปเบา

4.บาปหนักคืออะไร และบาปเบาคืออะไร

ตอบ บาปหนัก คือการกระทำหรือสิ่งที่เราทำโดยรู้ตัวและเต็มใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดหนัก เป็นบาปเบา คือการกระทำหรือสิ่งที่ทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่ได้ตั้งใจ ทำโดยไม่รู้ตัว

ข.กิจกรรม

1.แจกใบงานกิจกรรมของบาป ซึ่งมีทั้งบาปหนัก และบาปเบา

2.ให้เด็กคิดว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในใบงานนั้น ข้อใดเป็นบาปหนัก หรือบาปเบา และให้ขีดเครื่องหมาย

✕ ลงในช่อง บาปหนัก - บาปเบา ให้ถูกต้อง

3.จากนั้นคุณครูเฉลยพร้อมกับให้คำแนะนำ อธิบาย เพิ่มเติม และให้กำลังใจเด็กๆ ว่าเราต้องพยายามที่จะไม่ทำบาป แต่ให้ทำแต่สิ่งดีดี ทำความดีทดแทน

กิจกรรมบทที่ 4 ใบงานเรื่องบาปหนัก – บาปเบา

ชื่อ..... นามสกุล..... ชื่อเล่น..... ศีล..... ห้อง....

คำสั่ง ให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย X ลงในช่องด้านขวาให้ตรงกับการกระทำของบาป

กิจการ/สิ่งที่เรากระทำ	บาปหนัก	บาปเบา
1. คำไม่ไปมิสซาวันอาทิตย์เพราะตั้งใจจะดูการ์ตูนที่บ้าน		
2. สัมผัสขางลบของเพื่อนไปใช้แล้วก็ลืมเก็บใส่กล่องดินสอของตัวเอง		
3. ตีเห็นเงินวางอยู่บนโต๊ะคุณครู อยากได้ไปซื้อของเล่นเลยหยิบใส่กระเป๋าตัวเอง		
4. คิวชอบลอกการบ้านเพื่อนเป็นประจำ		
5. ปีติบอกพ่อแม่ว่าจะไปวัด แต่กลับไปเล่นเกมในร้านอินเทอร์เน็ต		
6. บุญชูขโมยขนมของเพื่อนไปกินพอเพื่อนถามก็บอกว่าไม่ได้เอาไป		
7. แต้้มด่าเพื่อนด้วยคำหยาบ		
8. โองตั้งใจขัดขาคนให้ล้ม เพราะอิจฉาที่คนเป็นที่รักของคุณครูและเพื่อน ๆ ในห้อง		
9. น้ำเล่นกับเพื่อนขณะเดินไปรับศีลมหาสนิท		
10. เก่งไม่เชื่อฟังพ่อแม่แถมเถียงท่านอีกต่างหาก		

บทที่ 5

พระเจ้าประทานพระเยซูคริสตเจ้าเพื่อมาสอนเราให้รู้จักพระองค์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนยินดีต้อนรับพระเยซูคริสตเจ้าเข้ามาในชีวิต
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้จักชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้าและเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์
3. เพื่อให้นักเรียนเลียนแบบอย่างชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้าและนำคำสั่งสอนไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

เกม “พระเจ้าสั่งว่า”

1. ให้นักเรียนทำตามคำสั่งของผู้นำ โดยมีข้อแม้ว่า จะทำตามคำสั่งก็ต่อเมื่อได้ยินว่า “พระเจ้าสั่งว่า....” เช่น “พระเจ้าสั่งว่าให้ยิ้มให้เพื่อน ๆ” นักเรียนก็ต้องยิ้มให้เพื่อน ๆ “พระเจ้าสั่งให้ยืนขึ้น” นักเรียนทุกคนก็ต้องยืนขึ้น
2. แต่ถ้าเมื่อไรที่ผู้นำออกคำสั่ง โดยไม่มีคำว่า “พระเจ้าสั่ง” นักเรียนไม่ต้องปฏิบัติตาม เช่น ตีเพื่อน 1 ที ถ้าใครทำตามให้คัดคน ๆ นั้นออกมารอการลงโทษ หรือ ผู้นำอาจบอกว่า “ปีศาจสั่งว่าให้พูดว่าน่าเบื่อ” ถ้าใครพูดตามก็ให้คัดคนนั้นออกมารอการลงโทษ เพราะว่าผู้นำไม่ได้พูดว่า “พระเจ้าสั่ง....”
3. ผู้นำควรออกคำสั่งคำสั่งที่ดีทุกครั้ง เมื่อมีคำพระเจ้าสั่งนำหน้า เพราะกิจการที่พระเจ้าให้เราทำเป็นกิจการที่ดี

จากนั้นให้คุณครูจัดการแสดงประกอบคำบรรยายเรื่อง “พระเยซูคริสต์ทรงรับพิธีล้าง” ถ้าไม่สะดวกในการเตรียม คุณครูอาจเล่าเรื่องราวจากพระคัมภีร์ให้เด็กฟังเฉย ๆ ก็ได้

ผู้แสดง

- พระเยซูคริสตเจ้า
- นักบุญยอห์น บัปติสต์
- ประชาชน 2 คน
- ภาพวาดคนกพิราบ(หรืออาจใช้คนแสดงก็ได้)

ครูบรรยาย ผู้แสดงทำแต่ท่าทางประกอบ(เทียบ ลก 3:1-18 คำประกาศของยอห์น ผู้ทำพิธีล้าง)

“เมื่อได้เวลาที่กำหนดไว้ ท่านยอห์น บัปติสต์ก็ออกเทศนาสั่งสอนประชาชนให้ใช้โทษบาปกลับใจ (ผู้แสดงเป็นนักบุญยอห์น บัปติสต์และประชาชนออก) “จงเปลี่ยนจิตใจใหม่ ใครมีเสื้อสองตัวจงแบ่งให้คนที่ ไม่มีใครมีอาหารก็จงปันให้คนที่ไม่มี จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรงเถิด หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะถูกปรับให้ต่ำลง ทางคดเคี้ยวจะกลายเป็นทางตรง ทางขรุขระจะถูกทำให้ราบเรียบ” พระเยซูคริสต์เสด็จมารับพิธี ล้างจากท่านยอห์นด้วย (ผู้แสดงเป็นพระเยซูคริสต์ เดินออกมา) แต่ท่านยอห์นทูลห้ามไว้ กล่าวว่า “ไม่สมควรที่พระองค์จะเสด็จมารับพิธีล้างจากข้าพเจ้า เป็นข้าพเจ้าเองต่างหาก

ที่ควรจะได้รับพิธีล้างจากพระองค์” แต่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงกระทำพิธีล้างให้เราเถิด เพราะสมควรที่เราจะทำตาม น้ำพระทัยของพระบิดา” ท่านยอมหันจึงโปรดพิธีล้างให้พระองค์

ทันใดนั้นห้องฟ้าก็เปิดออก พระจิตของพระเจ้าเสด็จลงมาเป็นรูปนกพิราบ (คนถือรูปนกพิราบออก) มาสถิตอยู่เหนือพระเยซูคริสต์ และมีเสียงดังมาจากฟากฟ้าว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรสุดที่รักของเรา เราพอใจในตัวท่านมาก พวกท่านจงเชื่อฟังพระองค์เถิด”

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

- ครูถามความรู้สึกของนักเรียนหลังจากได้ชมการแสดงแล้วว่าเป็นอย่างไร เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนไหม
- ให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องนี้ใหม่ตามลำดับ
- ทำไมคนที่ทำตามคำสั่งที่ไม่มีคำว่า “พระเจ้าสั่ง...” ถึงต้องถูกลงโทษ(ในกตিকা)
- หรือจากเกมพระเจ้าสั่ง จะเห็นได้ว่า สิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เราทำล้วนเป็นสิ่งดี ๆ ทั้งนั้น

สรุป เสียงพระบิดาดังมาจากสวรรค์ว่า “จงเชื่อฟังพระองค์(พระเยซูคริสต์เจ้า เถิด)” ถือว่าเป็นคำสั่งของพระเจ้า ที่มีต่อเราแต่ละคนให้เชื่อฟังพระเจ้า

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. หลังจากที่มีมนุษย์ได้ทำบาป ทำให้ความสัมพันธ์อันสนิทแนบแน่นและมีมิตรภาพระหว่างพระเจ้ากับเรา หินห่างและขาดลง แต่จากการแสดงเรื่องราวในพระคัมภีร์ที่เราได้เห็นนี้ พวกเราคงเห็นว่าพระเจ้าทรงรักเรามากขนาดไหน ถึงกับส่งพระบุตร คือพระเยซูคริสต์เจ้าลงมาเพื่อไถ่โทษบาปเรา ไม่ใช่เท่านั้น พระเจ้าพระบิดายังสั่งให้พวกเราเชื่อฟังพระบุตร เพราะพระบุตรเสด็จลงมาเพื่อสอนเราให้รู้จักพระเจ้า พระบุตรสอนอะไรเราบ้าง?

2. พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสอนเราว่า พระเจ้าเป็นพระบิดา เราเป็นลูก ของพระองค์ พระองค์ทรงสอนเราให้ สวดภาวนาว่า “**ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย**” (ให้นักเรียนสวดตามพร้อม ๆ กัน) พระเจ้าทรงเป็น บิดาที่ใจดี รักลูก ๆ เอาใจใส่ดูแลลูก ๆ อยู่เสมอ ประทานสิ่งดี ๆ ให้แก่ลูก(ทบทวนสิ่งดี ๆ ที่พระเป็นเจ้าประทาน ให้ในบทที่ 4 และสิ่งดี ๆ ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา)

3. พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นรูปแบบของพระเจ้า พระบิดาผู้ใจดีของเราด้วย พระองค์ตรัสว่า “**ผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระบิดา**” (ยน 14:9) พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเมตตาสงสารมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก ตลอดช่วงชีวิตของพระองค์ ที่เราได้เรียนรู้ มาแล้วว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงช่วยผู้คนให้หายทุกข์หายร้อน เหมือนที่พระเจ้าทรงเมตตาสงสาร มนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก พระเยซูคริสต์เจ้าทรงอภัยโทษให้ศัตรู พระเจ้าก็ทรงอภัยบาปของเรามนุษย์ด้วย

4. ที่สำคัญคือ พระเจ้าตรัสว่า “**จงฟังพระองค์เถิด**” หมายความว่า พระเจ้าพระบิดาต้องการให้เราเชื่อ ในสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสั่งสอน เมื่อเราเชื่อฟังพระองค์เราก็ต้องยินดีที่จะนำคำสั่งสอนของพระองค์ไปปฏิบัติ ในชีวิตประจำวันของเราด้วย ในการช่วยเหลือผู้อื่น การให้อภัย การรักคนอื่นเหมือนรักตนเอง เพราะเมื่อเรา เชื่อฟังพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็รู้จักพระเจ้าดีขึ้น

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงในสมุด

1. พระเจ้าทรงเผยแสดงพระองค์เองให้เรารู้จักได้อย่างไร

ตอบ พระเจ้าทรงเผยแสดงพระองค์เองให้เรารู้จักโดยทางพระเยซูคริสตเจ้า

2. พระเจ้าทรงสั่งให้เราเชื่อฟังพระเยซูคริสตเจ้าอย่างไร

ตอบ พระเจ้าทรงสั่งให้เราเชื่อฟังพระเยซูคริสตเจ้าโดยตรัสว่า “ท่านผู้นี้คือบุตรสุดที่รักของเรา เป็นที่โปรดปรานของเรา พวกท่านจงเชื่อฟังพระองค์เถิด”

3. เราต้องปฏิบัติอย่างไรต่อพระเยซูคริสตเจ้า

ตอบ เราต้องเชื่อฟังพระองค์ และปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์เสมอ

ข.กิจกรรม

แจกภาพพระบายสีให้คนละ 1 แผ่น และตกแต่งให้สวยงาม

ฉบับทดลองใช้

กิจกรรมบทที่ 5 พระเจ้าประทานพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อมาสอนเราให้รู้จักพระองค์

ชื่อ.....นามสกุล.....ชื่อเล่น.....สี.....ห้อง....

คำสั่ง จงระบายสี และตกแต่งให้สวยงาม

หนูจะเชื่อฟัง

และทำตามคำสอนของพระเยซู

บทที่ 6

พระจิตคือพระผู้ช่วยที่พระบิดาและพระเยซูคริสต์ประทานให้เรา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักพระจิตเจ้าที่พระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้าประทานให้กับเรา
2. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญและรู้จักบทบาทหน้าที่ของพระจิตเจ้าในชีวิตคริสตชน
3. เพื่อให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะรับพระจิตเจ้าทุก ๆ วัน โดยการสวดภาวนาวอนขอ

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

ครูสอนให้นักเรียนสวดบท “อัญเชิญพระจิตเจ้า” ในหนังสือภาวนาของเด็ก ๆ

- ให้นักเรียนสวดพร้อมกัน
- ให้นักเรียนสวดทีละคน

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ครูถามนักเรียน

- บทสวดนี้เป็นบทสวดอันวอนใคร?
- บทสวดนี้ใช้สวดตอนไหน?
- บทสวดนี้อววนขออะไรบ้าง?

สรุป เรามักจะสวดบท “อัญเชิญพระจิตเจ้า” ในตอนเริ่มวันใหม่ หรือกิจการใหม่ เพื่อ วอนขอ พระจิต เจ้า ประทานความช่วยเหลือให้เริ่มวันใหม่และกิจการต่าง ๆ อย่างดี

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. พระบิดาและพระบุตร(เยซูคริสต์เจ้า) ปรารถนาที่จะส่งพระจิตมาช่วยเหลือเรา พระเยซูคริสต์ เจ้าตรัสว่า “และเราจะวอนขอพระบิดา แล้วพระองค์จะประทานผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่งให้ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป คือพระจิตแห่งความจริง พระผู้ช่วยเหลือคือพระจิตเจ้าที่พระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่าน ทุกสิ่งและจะทรงให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราเคยบอกท่าน” (ยน 14:16-17, 26)

2. เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าทรงรับพิธีล้าง พระจิตเจ้าในรูปปรากฏของนกพิราบได้เสด็จมาอยู่เหนือพระองค์ และมีเสียงจากฟ้าว่า “ท่านผู้นี้คือบุตรสุดที่รักของเรา เป็นที่โปรดปรานของเรา ” (ลก 3:21-22) เพื่อเป็นการยืนยันว่าเราทุกคนได้รับพระจิตเจ้าแล้วเช่นกัน ตั้งแต่เมื่อเราบัพติศมาด้วย ในศีลล้างบาปเราได้รับการล้างอาชัสน้ำและพระจิตทำให้เรากลายเป็นบุตรของพระเจ้า

3. และภารกิจของพระจิตเจ้าก็ปรากฏเด่นชัดในวันที่บรรดาอัครสาวกได้รับพระจิต “เมื่อวันเปนเตกอสเตมาถึง บรรดาศิษย์ทุกคนมาชุมนุมในสถานที่เดียวกัน ทันใดนั้นมีเสียงจากฟ้าเหมือนเสียงลมพัดแรงกล้าทุกคนที่อยู่ในบ้านได้ยิน เขาเห็นเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นแยกไปอยู่เหนือศีรษะของเขาแต่ละคน ทุกคนได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม และเริ่มพูดภาษาอื่น ๆ ตามที่พระจิตเจ้าประทานให้พูด ” (กจ 2:1-4) ครั้งนี้พระจิตเสด็จมาในรูปของลมพายุและลิ้นไฟ ทำให้บรรดาอัครสาวกเปลี่ยนไป คือ เกิดมีความกล้าหาญ ความรอบรู้ และสามารถพูดภาษาต่าง ๆ ได้

4. นี่คือนี่สิ่งที่เกิดตามมา ก็คือบรรดาอัครสาวกเปิดประตูบ้านออกไปเผชิญหน้ากับประชาชนอย่างองอาจ กล้าหาญ และเปโตรเริ่ม เทศนาสั่งสอนและ ประกาศว่า พระเยซูคริสต์ เจ้า คือ พระผู้เป็นเจ้า ผู้ถูกตรึงกางเขน ลิ่นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพ ผู้คนต่างตกตะลึงเพราะต่างคนต่างได้ยินเปโตรพูดเป็นภาษาของ งตน และผลงานชิ้นแรกของพระจิตก็คือ มีคนเชื่อและกลับใจประมาณสามพันคน และวันนั้นเป็นวัน เริ่มต้นของพระศาสนจักรเพราะมีสัตบุรุษกลุ่มแรก (เทียบ กจ 2:14-41)

5. ทุกวันนี้ พระจิต เจ้ายังทรงทำงานอยู่ในพระศาสนจักรและในตัวเราแต่ละคน เพื่อเปลี่ยนชีวิตให้เป็นเหมือนบรรดาอัครสาวกในสมัยนั้น เราจึงควรร่วมมือกับพระองค์โดยปฏิบัติตามแบบอย่างของ บรรดาอัครสาวก คือสวดภาวนาวอนขอพระจิตเจ้าบ่อย ๆ ขอพระองค์ประทานความเชื่อ ความกระตือรือร้น ความรู้ในเรื่อง คำสอน และความกล้าหาญที่จะออกไปประกาศพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าแก่เพื่อน ๆ ทั้งด้วย การกระทำและคำพูดของเรา โดยไม่อายหรือกลัวภัยอันตรายใด ๆ

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก. จดเนื้อหาลงในสมุด

1. พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสัญญาว่าจะส่งใครมาอยู่กับเรา

ตอบ พระจิตเจ้า

2. พระจิตเจ้าเสด็จมาอยู่กับบรรดาอัครสาวกในลักษณะใด

ตอบ ในลักษณะของลมพายุและลิ้นไฟ

3. เมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมาแล้ว บรรดาอัครสาวกเป็นอย่างไร

ตอบ เปลี่ยนเป็นคนใหม่ มีความกล้าหาญ ความรอบรู้ และสามารถพูดภาษาต่าง ๆ ได้

ข. กิจกรรม

ให้เวลานักเรียนท่องบทสวด “อัญเชิญพระจิต เจ้า” ให้ท่องส่วนตัว จากนั้นให้ผลัดกันเอากับเพื่อน และให้มาสวดกับคุณครู ถ้านักเรียนคนไหนที่ท่องได้แล้วก็ให้ช่วยเพื่อน ๆ

บทที่ 7

ศีลอภัยบาปหรือศีลแห่งการคืนดี

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าพระเยซูเจ้าเป็นผู้ตั้งศีลอภัยบาป
2. เพื่อให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจว่า ศีลอภัยบาปช่วยเราให้กลับคืนดีกับพระเจ้า และกับเพื่อนมนุษย์
3. เพื่อให้ผู้เรียนหมั่นไปรับศีลอภัยบาปอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะทุกครั้งเมื่อทำบาปหนัก

อุปกรณ์ ภาพฟิวเจอร์บอร์ด ชุด ลูกล้างผลาญ 1 ชุด(จำนวน 5 ภาพ)

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

เล่าเรื่อง บิดาผู้ใจดี ประกอบภาพฟิวเจอร์บอร์ด(เทียบ ลก 15:11-32 เรื่องลูกล้างผลาญและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว)

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

1. มีตัวละครที่เด่น ๆ กี่ตัว ใครบ้าง
2. น้องชายขออะไรจากบิดา แล้วบิดาให้ตามที่ขอหรือไม่
3. เขานำเงินที่ได้ไปทำอะไรบ้าง
4. ชีวิตเขาหลังจากใช้เงินหมดแล้วเป็นอย่างไร
5. หลังจากนั้นเขาตัดสินใจไปไหน
6. ตอนจบของเรื่องเป็นอย่างไร

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. เราได้เรียนรู้ว่า การทำบาปทำให้ความสัมพันธ์ ระหว่างพระเจ้ากับเราถูกตัดขาดลง เราสูญเสียพระพรยศาน ซึ่งหมายถึงความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น การเป็นมิตรกับพระเจาก็ถูกทำลายลงด้วย และผลของบาปที่บิดา – มารดา คู่แรก(อาดัมและเอวา) ได้ทำ ก็ตกทอดมาสู่มนุษย์ นั่นก็คือ บาปกำเนิด แต่พระเจ้าทรงรักมนุษย์มาก และรักแบบไม่มีเงื่อนไข ให้โอกาสมนุษย์หลายต่อหลายครั้ง ที่สำคัญที่สุดคือการส่งพระบุตรองค์เดียว คือ พระเยซูเจ้าลงมาบังเกิดในโลก เป็นพระเจ้าผู้ไถ่ที่ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากการเป็นทาสของบาปและความตาย

2. พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาจะช่วยมนุษย์ให้รอด นำมนุษย์ให้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าพระบิดา พระองค์จึงทรงตั้ง “ศีลอภัยบาป” เพื่อช่วยเหลือมนุษย์ มีกล่าวไว้ในพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญ ยอห์น บทที่ 20 ข้อ 19-23 พระเยซูเจ้าตรัสกับอัครสาวกว่า “จงรับพระจิตเจ้าเถิด ท่านทั้งหลายอภัยบาปของผู้ใดบาปของผู้นั้นก็

ได้รับการอภัย ท่านทั้งหลายไม่อภัยบาปของผู้ใดบาปของผู้นั้นก็มิได้รับการอภัยด้วย ” พระเยซูเจ้าทรงมอบอำนาจให้บรรดาอัครสาวกสามารถยกบาปได้

3. เราทุกคนต้องเข้ารับศีลอกัยบาป เพราะเราทุกคนล้วนเป็นคนบาป เมื่อเรารับศีลล้างบาป บาปกำเนิดของเราถูกลบล้างไปหมดก็จริง แต่ด้วยความเป็นมนุษย์ เราอ่อนแอ เรามีความโน้มเอียงที่จะทำบาปได้อยู่บ่อย ๆ เราจึงตกในบาป และจำเป็นต้องเข้าไปรับศีลอกัยบาป เพื่อแสดงความเสียใจที่ได้กระทำบาป และมีความตั้งใจดีที่จะไม่ทำบาปอีก แต่เราไม่สามารถแก้บาปโดยตรงกับพระเจ้าโดยไม่ผ่านพระสงฆ์ เพราะพระเยซูเจ้าทรงมอบอำนาจการยกบาปให้แก่นักบุญเปโตร(มธ 16:19) และบรรดาอัครสาวกและผู้สืบทอดตำแหน่งต่อ ๆ มา ฉะนั้น เราต้องเข้าไปรับศีลอกัยบาปทุกครั้งที่เราทำบาปหนัก และพระสงฆ์จะเป็นผู้ยกโทษบาปให้เราในนามของพระบิดา พระบุตร และพระจิต

4. ความหมายของการยกบาปก็คือ ยกโทษ ไม่เอาผิด แล ะนำคนบาปให้มาสัมผัสพระเจ้าเสียใหม่ มาจับมือกับพระองค์ มาเป็นเพื่อนกับพระองค์ เราเรียกการกระทำดังนี้ว่า การคืนดีกับพระเจ้า แล้วผลที่ตามมาก็คือความสุขสงบ สันติที่เกิดขึ้นในใจ

5. นอกจากคืนดีกับพระเจ้าแล้ว ศีลแก้บาปยังทำให้เราหันมาคืนดีกับเพื่อนมนุษย์ด้วย เพราะบาปที่เราทำส่งผลกระทบต่อเพื่อนมนุษย์เสมอ ทำให้สายสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์จืดจางลง เมื่อเรารับศีลแก้บาปสิ่งเหล่านี้ก็ได้รับการเยียวยาให้หาย เรากับเพื่อนมนุษย์ก็กลับมาคืนดีกัน มามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันดังเดิม หรือดีกว่าเดิมนั้น ขอให้เรามั่นใจไปรับศีลอกัยบาปอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะทุกครั้งที่เราได้ทำบาปหนัก และให้เราพยายามตั้งใจที่จะไม่ทำบาป พยายามหลีกเลี่ยงโอกาสที่จะทำบาป พยายามทำสิ่งที่ดีต่อตนเอง และต่อผู้อื่น เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย และนี่คือสิ่งที่เราสามารถตอบสนองความรักของพระเจ้าในชีวิตประจำวันในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ได้

6. ผลทางจิตใจของศีลอกัยบาปได้แก่(CCC 1496)

- การคืนดีกับพระเจ้า ซึ่งโดยทางนี้ผู้ใช้โทษบาปได้รับพระหรรษทานคืนมา
- การคืนดีกับพระศาสนจักร
- การยกโทษถาวรที่สมควรได้รับอันเนื่องมาจากบาปหนัก
- การยกโทษชั่วคราวอย่างน้อยเป็นบางส่วนที่เป็นผลตามมาจากบาป
- สันติสุขและความสบายใจของมโนธรรมและความบรรเทาทางจิตใจ
- การเพิ่มพลังทางจิตเพื่อการรับสู้แบบคริสตชน

ศีลอกัยบาป จึงเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือแห่งความรักและพระเมตตา ที่พระเจ้าทรงแสดงถึงความรักที่ปราศจากเงื่อนไข และความซื่อสัตย์ของพระองค์ ที่ทรงปรารถนาให้มนุษย์ทั้งมวลได้เข้าสู่หนทางความรอดของพระองค์ และในเวลาเดียวกัน เป็นแนวทางและจิตตารมณ์ที่พระองค์ประทานให้มนุษย์ได้ดำเนินชีวิตเป็นประจักษ์พยานถึงพระเจ้าองค์ความรักและเมตตา ด้วยการให้อภัยกันและกันในชีวิตประจำวันของเราด้วย

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงในสมุด

1. ใครเป็นผู้ตั้งคีล อภัยบาป

ตอบ พระเยซูเจ้า

2. คีลอกัยบาปหรือคีลแก้บาปคืออะไร

ตอบ คีลอกัยบาป คือศีลศักดิ์สิทธิ์ที่ยกบาปของเรา ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์อีกครั้ง

3. ทำไมเราถึงต้องไปแก้บาปกับพระสงฆ์

ตอบ เพราะพระเยซูเจ้าทรงมอบอำนาจการยกบาปให้แก่บรรดาอัครสาวกและผู้สืบทอดตำแหน่งต่อ ๆ มา

4. ผลของคีลอกัยบาปหรือคีลแก้บาปคืออะไร

ตอบ ความสุขใจที่ได้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ และเป็นมัดจำความสุขนิรันดรในสวรรค์

ข.กิจกรรม

เพลง “กลิ้งออกไป” ให้เด็กจดเนื้อเพลงลงสมุด

กลิ้งออกไป กลิ้งออกไป กลิ้งออกไป

บรรดาภรรยาหน้าในใจกลิ้งออกไป(ร้อง 2 รอบ)

บนกางเขน บุตรพระเจ้า

ยอมเลือดไหล เพื่อไถ่เรา อัลเลลูยา(กลับไปร้องตั้งแต่ต้นเพลงใหม่)

1. คุณครูร้องให้เด็กฟัง 2 – 3 รอบเพื่อให้เด็กคุ้นทำนอง

2. สอนให้เด็กร้องตามที่ละท่อนจนจบเพลง

3. ร้องทั้งหมดอีก 3 – 4 รอบ

4. สอนท่าทางประกอบเพลง

บทที่ 8

เราเป็นทุกข์เสียใจ เพราะได้ทำผิดต่อบัญญัติความรัก

จุดประสงค์

เพื่อให้นักเรียนรู้จักเป็นทุกข์เสียใจเมื่อทำผิด เพราะเป็นเงื่อนไขสำคัญที่พระเจ้าจะทรงอภัยให้

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

ครูยกตัวอย่างบางอย่างให้นักเรียนตัดสินว่า ดี หรือ ไม่ดี

1.แม่ใช้ให้เด็กชายคำคุณ้อง แต่คำกลับปล่อยน้องไว้แล้วไปวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ น้องหกล้มร้องไห้ จึงดูเอาแต่คำกลับหัวเราะวีนไป

2.เด็กหญิงซูลีเล่นกับพี่ ๆ น้อง ๆ ในบ้าน เผอิญวิ่งไปชนตู้กระจกแตก เมื่อแม่กลับมา ซูลีจึงเข้าไปหาแม่แล้วพูดว่า “คุณแม่คะ หนูวิ่งชนตู้กระจกแตก หนูเสียใจและขอโทษคุณแม่”

3.เด็กชายนัทธัง แก่น้องโดยแย่งของเล่นน้องไป พ่อสั่งให้เอาไปคืนน้อง นัทธังใจเกินให้ แล้วบอกกับน้องว่า “ทีหลังแกไม่ต้องมาเล่นกับข้า”

4.เด็กหญิงสุดา ยืมปากกาของเด็กหญิงเพ็ญศรีไป แล้วทำหล่นหัก สุดาจึงไปหาเพ็ญศรี พูดว่า “ฉันทำปากกาของเธอหักเสียแล้ว ฉันเสียใจ ฉันจะซื้ออันใหม่มาให้ค่ะ”

ครูเล่าประวัติคนสำคัญบางคนที่เมื่อทำผิดแล้วรู้จักเสียใจขอโทษ เช่น

นักบุญดอมินิก ซาวีโอ เมื่อเล็ก ๆ ทำขวดน้ำมันแตก จึงเตรียมไม้เรียวไว้ พอแม่กลับมาก็เข้าไปหากล่าวว่า “คุณแม่ครับ ผมทำขวดน้ำมันแตก ผมเสียใจจริง ๆ ผมขอโทษ ขอคุณแม่ลงโทษผมเถอะครับ ” ว่าแล้วก็ยื่นไม้เรียวให้แม่ตี แต่แม่สงสารก็ยกโทษให้

ยอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา เมื่อยังเล็กอยู่ พ่อซื้อขวานเล่มเล็ก ๆ ให้เป็นของขวัญ ยอร์จ วอชิงตัน ชอบใจมาก เทียวเอาขวานฟันไม้ที่พ่อรักและหวงมากต้นหนึ่ง ขาด ยอร์จ วอชิงตัน รู้ตัวจึงวิ่งไปหาพ่อกล่าวว่า “คุณพ่อครับ ผมเอาขวานฟันต้นไม้ที่พ่อรักขาดไปแล้ว ผมเสียใจขอคุณพ่อลงโทษผมเถอะ ” พ่อเอามือลูบศีรษะลูกแล้วกล่าวว่า “เอาเถอะ ลูกผิดไปแล้วก็รู้จักเสียใจมาขอโทษ การทำเช่นนี้ค่ายิ่งกว่าต้นไม้ต้นนั้นหลายเท่า พ่อไม่ลงโทษลูกหรอก ”

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ครูถามนักเรียนว่า

- สมมติว่านักเรียนเป็นพ่อแม่ นักเรียนจะอย่างไรต่อการกระทำของเด็ก ๆ ตามตัวอย่างข้างบน? ทำไม? (อ่านประโยคข้างบนซ้ำให้เด็กฟังทีละข้อ)

- รู้สึกอย่างไรต่อเรื่องราวของนักบุญคอปติก ซาวิโอ และยอร์จ วอชิงตัน
- ถ้าเป็นนักเรียนจะบอกกับพ่อแม่หรือคุณครูตามตรงไหม ถ้าเธอทำผิด(บอกเพราะอะไร ถ้าไม่บอกเพราะอะไร)

สรุป คนเราย่อมผิดพลาดได้ แต่เมื่อผิดพลาดแล้วรู้จักเสียใจขอโทษ ก็จะได้รับกรอภัย หรือทำให้โทษ ที่รุนแรงนั้นลดน้อยลง ความผิดบาปได้แยกเราออกจาก พระเจ้า และทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับเรา เราสามารถบอกกับพระเจ้าว่าเราเสียใจด้วยความสำนึกอย่างแท้จริง และขอให้พระองค์ยกโทษให้กับเรา

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. วันหนึ่ง พระเยซูคริสต์เสด็จไปที่บ้านหลังหนึ่ง มีหญิงคนหนึ่งชื่อ มาริ มั กดาเลนา มาเฝ้าพระองค์ นางเป็นคนบาปหนา มีปีศาจถึง 7 คนสิงอยู่ นางเข้ามากราบแทบพระบาทพระเยซูคริสต์ร้องไห้ น้ำตาไหลรดพระบาท ของพระองค์ นางเอาผมเช็ดแล้วเอาน้ำมันหอมชโลมพระบาท ผู้คนเห็นก็พารังเกียจคิดในใจว่า ทำไมพระเยซูคริสต์เจ้าจึงปล่อยให้คนบาปมาทำเช่นนี้ พระองค์จึงตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า “ความคิดของนางซึ่งมีมาได้รับการอภัยแล้วเพราะนางรักมาก ผู้ที่ได้อภัยน้อยก็เพราะผู้นั้นรักน้อย ” แล้วพระองค์ก็ตรัสกับมาริ มั กดาเลนาว่า “บาปของเธอได้รับการอภัยแล้ว” (เทียบ ลก 7:36-48) เหตุที่มาริ มั กดาเลนาได้อภัยก็เพราะนางเป็นทุกข์เสียใจและแสดงออกด้วยการร้องไห้ เอาน้ำตาล้างพระบาท ชโลมน้ำมันหอมที่พระบาท จากคนบาปหนา ในอดีต นางจึงกลายเป็นนักบุญใหญ่ คือ นักบุญมาริ มั กดาเลนา

2. เมื่อเราทำบาปผิดต่อพระเจ้า วิธีเดียวที่จะทำให้พระเป็นเจ้าอภัยเราได้ก็คือ เป็นทุกข์เสียใจและขอโทษ พระองค์ พระเจ้าตรัสว่า “ถึงบาปของเจ้าจะมีสีแดงเข้ม ก็จะเป็นขาวราว กับหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดง ก็จะเป็นอย่างขนแกะ” (อสย 1:18)

3. ความทุกข์ถึงบาปคือการสำนึกว่าเราได้ทำผิดต่อพระเจ้าผู้ทรงรักเราและมีพระคุณต่อเราอย่างเหลือล้น พระองค์ทรงเป็นบิดาของเรา ทรงดีต่อเราทุกประการ การทำบาปจึงเป็นกา รนรคุณอย่างน่าละอายที่สุด นอกจากนั้นบาปยังมีความร้ายกาจในตัวเอง คือ ทำให้เราสูญเสียพระพรหรรษา เสียความเป็นบุตรของพระเจ้า เสียมรดกในสวรรค์ด้วย และถ้าเราตายในบาปเราก็จะต้องรับโทษในนรกตลอดนิรันดร์ การคิดได้เช่นนี้ ทำให้เราเกลียดกลัวบาปและเกิดความเป็นทุกข์ได้เหมือนกัน ฉะนั้น การสำนึกผิดอย่างแท้จริงได้ ต้องมีความทุกข์ถึงบาปในจิตใจ หมายความว่า การกลับใจต้องมีผลถึงภายในจิตใจของเราด้วย

4. พระศาสนจักรสอนว่า คนบาป ถ้าสำนึกตน เป็นทุกข์เสียใจ แม้นตายไปโดยไม่มีโอกาสรับศีลแก้บาป ก็ได้รับการอภัยและสามารถเอาตัวรอดได้ ฉะนั้น เราจึงควรเป็น นทุกข์เสียใจเพราะบาปของเราบ่อย ๆ หรือทุกครั้งที่เราพิจารณา นโมธรรมหรือพิจารณาบาปแล้ว

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก.จดเนื้อหาลงในสมุด

1.ความทุกข์ถึงบาปคืออะไร?

ตอบ ความทุกข์ถึงบาปคือเสียใจที่ได้ทำผิดต่อพระเจ้าซึ่งรักและดีต่อเรายิ่งนัก

2. เราควรเป็นทุกข์ถึงบาปเมื่อไร?

ตอบ เราควรเป็นทุกข์ถึงบาปทุกครั้งที่เราทำบาป หรือ หลังจากได้พิจารณาโทษกรรมหรือพิจารณาบาปแล้ว

ข.กิจกรรม

- 1.ให้นักเรียนสวดบท “บทสารภาพบาป” และ “บทแสดงความทุกข์” อย่างตั้งใจ(บทภาวนาปรับปรุงใหม่ ปี ค .ศ. 2010) ครูอธิบายความหมายของคำภาวนาทั้งสองบทนี้ให้นักเรียนเข้าใจ
- 2.ให้ฝึกสวด “บทแสดงความทุกข์” สำหรับนักเรียนที่ยังสวดไม่ได้

ฉบับทดลองใช้

บทที่ 9

พระเจ้าทรงอภัยโทษให้เราเมื่อเราสำนึกผิด

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดความประทับใจและซาบซึ้งในพระเมตตาของพระเจ้าที่อภัยโทษให้เราเมื่อเราสำนึกผิด
2. เพื่อให้นักเรียนไม่กลัวที่จะมาสารภาพผิดต่อพระเจ้าเมื่อเราได้ทำความผิด
3. เพื่อให้นักเรียนที่ความตั้งใจดีที่จะพยายามไม่ทำบาปหรือความผิดเพราะความรักต่อพระเจ้า

อุปกรณ์

1. พระวรสารภาคพันธสัญญาใหม่เท่าจำนวนผู้เรียน
2. ภาพพระคัมภีร์ เรื่องหญิงผิดประเวณี (ยอห์น 8:1-11)

ขั้นที่ 1 กิจกรรม

แบบที่ 1 ครูเล่าเรื่องในพระวรสารต่อไปให้นักเรียนฟังพร้อมภาพประกอบ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พระองค์เสด็จไปในพระวิหารอีก ประชาชนเข้ามาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ประทับนั่ง แล้วทรงเริ่มสั่งสอน บรรดาธรรมจารย์และชาวฟาริสีนำหญิงคนหนึ่งเข้ามา หญิงคนนั้นถูกจับขณะล่องประเวณี เขาให้นางยืนตรงกลาง แล้วทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์ หญิงคนนั้นถูกจับ ขณะล่องประเวณี ในธรรมบัญญัติ โมเสสสั่งเราให้ทุ่มหินหญิงประเภทนี้จนตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไร ” เขาถามพระองค์เช่นนี้ เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุปรักปรำพระองค์ แต่พระเยซูเจ้าทรงก้มลง เอานิ้วพระหัตถ์ขีดเขียนที่ พื้นดิน เมื่อคนเหล่านั้นยังทูลถามย้าอยู่ ก พระองค์ทรงเงยพระพักตร์ขึ้น ตรัสว่า “ท่านผู้ใด ไม่มีบาป จงเอาหินทุ่มนางเป็นคนแรกเถิด ” แล้วทรงก้มลงขีดเขียนบนพื้นดินต่อไป เมื่อคนเหล่านั้นได้ฟังดังนี้ ก็ค่อย ๆ ทอยออกไปทีละคน เริ่มจากคนอาวูโส จนเหลือแต่พระเยซูเจ้าตามลำพังกับหญิงคนนั้น ซึ่งยังคงยืนอยู่ที่ เดิม พระเยซูเจ้าทรงเงยพระพักตร์ขึ้น ตรัสกับนางว่า “นางเอ๋ย พวกนั้นไปไหนหมด ไม่มีใครลงโทษท่านเลยหรือ ” หญิงคนนั้นทูลตอบว่า “ไม่มีใครเลยพระเจ้าข้า ” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราก็มิลงโทษท่านด้วย ไปเถิด และตั้งแต่นี้ไป อย่าทำบาปอีก ” (ยอห์น 8:2-11)

หรือ แบบที่ 2 ให้เด็กได้อ่านพระคัมภีร์ โดยเปิดพระวรสารของนักบุญยอห์นบทและข้อเดียวกัน(ยอห์น 8:2-11)

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์

ครูถามความรู้สึกของนักเรียนว่า

- รู้สึกอย่างไรต่อพวกฟาริสีและบรรดาธรรมจารย์
- รู้สึกอย่างไรต่อหญิงที่ถูกจับมา
- รู้สึกอย่างไรต่อพระเยซูคริสตเจ้า

ครูอาจสุ่มถามบางคนหรือให้ช่วยกันตอบก็ได้ และเขียนคำตอบขึ้นกระดาน

สรุป ความประทับใจของเราก็คือ พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงมีพระทัยเปี่ยมด้วยความเมตตา กรุณา ทรงพร้อมเสมอที่จะยกโทษให้แก่ผู้ที่สำนึกผิด ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะมีบาปหนาสักเท่าใดก็ตาม

ขั้นที่ 3 คำสอน

1. พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสว่า “เรามาเพื่อแสวงหาและเพื่อช่วยผู้ที่เสียไปให้รอดพ้น ” (ลก 19:10) แสดงว่าพระองค์ทรงห่วงใยคนบาปเป็นพิเศษ จนถึงกับเสด็จมาเพื่อตามหาพวกเขาโดยเฉพาะ พระองค์ยังตรัสอีกว่า “คนสบายดีย่อมไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บไข้ต้องการ ” (มธ 9:12)

2. พระเจ้าทรงมีพระทัยกว้างขวางและทรงเผื่อแผ่พระเมตตาไปยังคนบาปทุกคน พระองค์ทรงเฝ้าคอยให้เขากลับมาหาพระองค์เพื่อจะทรงยกโทษให้ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือนิทานเปรียบเทียบเรื่อง “ลูกจ้างผลาญ” หรือ “บิดาผู้ใจดี” ที่เราเคยได้ยินมา บิดาในเรื่องนี้ก็เปรียบได้กับพระเจ้า นั่นเองที่คอยเฝ้าการกลับมาของลูกอยู่ทุกวัน เมื่อลูกชมชานกลับมา แทนที่จะลงโทษกลับสวมกอดรับขวัญและจ้ดฉลองต้อนรับอย่างใหญ่โต พระเจ้าทรงทำเช่นนี้ต่อคนบาปที่กลับใจจริง ๆ (เทียบ ลก 15:11-32)

3. ปกติเมื่อเราทำผิด เรามักไม่กล้าไปบอกใครเพราะกลัวถูกลงโทษ เช่น ทำชั่ว ราวของในบ้านแตกเสียหาย เราไม่กล้าไปบอกพ่อแม่เพราะกลัวถูกตี หรือทำข้าวของของโรงเรียนเสียหาย เราไม่กล้าไปบอกครู เพราะกลัวถูกตี ถูกลงโทษ แต่สำหรับพระเจ้าจะไม่เป็นเช่นนั้นเลย พระองค์จะไม่ทรงลงโทษเราเลย แต่จะยกโทษและรักเราเหมือนเดิม ขอเพียงให้เราเข้ามาขอโทษพระองค์ด้วยความสำนึกผิดจากใจจริง ๆ

4. พร้อมกับความสำนึกผิด เราก็ต้องมีความตั้งใจที่จะไม่ทำบาปอีกต่อไปด้วย พระเยซูคริสต์เจ้า ตรัสแก่หญิงคนบาปว่า “เธอก็ไม่ลงโทษท่านด้วย ไปเถิด และตั้งแต่นี้ไป อย่าทำบาปอีก ” (ยน 8:11) แสดงให้เห็นว่าความตั้งใจจะไม่ทำบาปอีกนี่ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะได้รับการอภัย เราจึงต้องตั้งใจเช่นนี้ทุกครั้ง และต้องพยายามถือตามความตั้งใจนี้ด้วย

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติ

ก. จดเนื้อหาลงในสมุด

1. เมื่อเราทำบาปเราต้องทำอะไร

ตอบ เราต้องเป็นทุกข์เสียใจ ขอโทษพระเจ้าและตั้งใจจะไม่ทำบาปอีก

2. พระเจ้าทรงยกโทษให้เราอย่างไร

ตอบ พระเจ้าทรงยกโทษให้เราโดยทางศีลอภัยบาปหรือศีลแก้บาป

3. เงื่อนไขสำคัญที่จะได้รับการอภัยบาปจากพระเจ้าคืออะไร

ตอบ สำนึกและเสียใจที่ได้ทำบาป การตั้งใจที่จะไม่ทำบาปหรือพยายามที่จะไม่ทำบาปอีก

ข.กิจกรรม

กิจกรรมที่ 1 ร้องเพลง “ยอมเพราะรัก” คุณครูเขียนเนื่อบนกระดานหรืออาจเขียนใส่กระดาษมาแล้วให้นักเรียนจดเนื้อเพลง ลงสมุด

ยอมเพราะรัก

ความรักของพระเป็นเจ้า	นุ่งงามเป็นดั่งคำสัญญา
พระบุตรมารับโทษา	ยกบาปของเราทั้งหมด
โปรดทรงพระเมตตา	ช่วยเราสู่ทางที่ควร
และขอ โปรดประทาน	ให้เรามีความสันติเทอญ

- 1.ถ้าร้องได้ให้ร้องพร้อม ๆ กันหลังจดเนื้อลงสมุดเสร็จแล้ว
- 2.ในกรณีที่ร้องไม่ได้ คุณครูร้องให้ฟังสัก 2 รอบ
- 3.สอนให้ร้องตามที่สะท้อนจนจบเพลง
- 4.ให้ร้องพร้อมกันอีก 2 – 3 รอบ หลังจากนั้นครูอธิบายความหมายของเพลงด้วย

และ/หรือ

กิจกรรมที่ 2 ระบายสีภาพ หลิงผิประเวณี (ยน 8:1-11) และเขียนสิ่งที่เด็ก ๆ อยากขอโทษต่อพระเยซูเจ้า พร้อมเขียนข้อตั้งใจที่จะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีอีก

กิจกรรมที่ 2 บทที่ 9 พระเจ้าทรงอภัยโทษให้เราเมื่อเราสำนึกผิด

ชื่อ.....นามสกุล.....ชื่อเล่น.....สี.....ห้อง.....

คำสั่ง จงระบายสี และตกแต่งให้สวยงาม

"เราที่ไม่ลงโทษท่านด้วย ไม้เท้า
และตั้งแต่นี้ไป อย่าทำบาปอีก"(ยอห์น 8:11)

.....

.....

.....

.....